

тања крагујевић

стаклена трава

Библиотека „Аријел”

књига 1

Copyright © 2008 Тања Крагујевић
Copyright © 2008 за Србију, АГОРА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештампавати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ

СТАКЛЕНА ТРАВА

Изабране и нове песме

Избор и поговор
Ненад Шапоња

НЕМИРИ

У мом малом граду
мириси високих багрема
саплићу летове птица

Онда дођу топли ветрови
усталасају пешчане обале
и све тихе реке тела

Узнемире разастрте кошуље
и баште
па оду

Увек тако у мом малом граду
где преко моста пролазе возови
и носе узбуђења у прозорима

Размишљам
о овој води самој
а варам се
Кад почну
мириси високих багрема
да саплићу летове птица

Има много нагнутих сенки
над вечерњом шетњом риба
у мом малом граду

23. VI 1963.

* Песме из књига:
Вратио се Волођа (1966), *Несан* (1973), *Студ* (1978) и
Самица (1986).

УДВОЈЕ

Станујемо у мени
моја туга и ја.
У очима ми туга
често нађе прозоре
и гледа у свет.

Ја онда хоћу да играмо жмурке
и да се сакривамо
дубоко у мени
моја туга и ја.
Али туга неће да се игра,
она хоће кроз прозоре
да гледа у свет.

И тако данима говоримо суседу
– Добар дан,
моја туга и ја,
И тако данима шапућемо суседу
– Лаку ноћ,
моја туга и ја.

22. VII 1965.

ВРАТИО СЕ ВОЛОЋА

Јелечкиње,
барјачкиње,
вратио се Волођа...

Већ давно је умрла
она стара Рускиња Ана
из најмањег стана
у нашој кући,
Полдика са другог спрата
је дуго већ удата;
Целегинови живе повучено
и фино,
наш намрштени сусед Ђорђе
још увек у некој кафани
точи вино.

Иде мајка с колодвора,
дија – дија – де...
Прошле су те године,
Волођа...

Много се ствари изменило:
судија Стаменковић је отишао,
кројач Јовановић се доселио,
зидове су обојили
у чудне неке боје,
које тако злобно скривају
име твоје,
Волођа...

Газда више не просипа воду
на децу из дворишта,
чини се да и нама
за све грехе прашта,
из простог разлога:
у нашој кући нема више деце
ни разбијених прозора;
одрасли смо,
Волођа...

Шта ће мајка с колодвора,
дија – дија – де...
Прошле су те године,
Волођа...

ОБИЧНИМ РЕЧИМА

Помињем те најпре
обичним речима
као да кажем: кућа,
песак, трска, светлост, шкољка,
као да помињем све оно
без чега се никада
не би могао опоравити свет.

Помињем те затим
као да кажем:
небо и вода,
хлеб и со,
као да помињем све то
без чега не би могле
ни жар птице ни златне рибице,
без чега се живети
не би могло више.

Помињем те најзад
тишином пространом,
као што се помиње
велика срећа и велико зло
после чега је човеку
мало тога да каже
преостало.

НЕСАН

Кућа је била бела
Као цветови багрема белих
И време танано беше
Као кончић бели

По небу раширене
Кошуље беле
Пред прагом
Река од беле пене

Речи у бело одевене

Кућа је била бела памтим
Још и сад ми
Под кожом задрхте
Њене беле сене

Тако дубоко у мом песку засађене
Да и кад би умрети хтеле
Не би умеле
Не би умеле

СЛИКА

Она само мислима означи пут
пободе међаш да знаш
где је био твој пловећи посед
једина твоја слобода
што се сад ломи и плута
под пеном пути
подно туђих чула

Можеш задржати дах
у шкрињи груди похрањен
слепа стиже га слутња
и круни се јантар њен
низ грло

златна икра пада у свест
немушта мудрост јутра
у крило коралног спруда

БЕЛИНЕ

Звонко у зимску ноћ
дотакну се звезде:
са твојих усана веје

У крајолику сам
потцртаваш боје пролазности
на обореном у бури стаблу
збрајаш годове минуле
годове дрхтаво наслућене

И нижеш ми на руке
те студене гривне
лагано у крило спушташ
то мртво снопље
сметове
бреме

Веје веје веје
како да вејка сачува корен
заметне семе

скопнели снег окива стопе
звери препознате
престрашене

Свежи жиг
под смрзнутим крзном
греје

ВЕЧЕРЊАЧА

Усплахилено одан
предграђу васељене
једином видљивом процепу свода
забитом у Бескрај
претапаш се у трепет
што расејано просијава
твојим телом
попут светиљки новогодишњег бора

Небо осуто сухим
сламним шуштањем
ништа не одаје
ништа не обећава

Несмотрено си заљубљен
у Вечност:
лукавство свега што ће нестати
после тебе
нечујним смакнућем
о којем нећеш добити
никакву обавест

ПОВУЋИ ЛИНИЈУ

Најкраћи пут
између два вршка пешчаника
тај танки сипећи млаз
још увек је време:

Сребрна рибица у твојој шаци
што се замамно љеска
пре но што исклизне
у неповратном луку

На длану ти остане
заривена крљушт
сечиво шкољке у песку
у податну ноћ уринут
траг репатице:
у осами мелемни миг
да кренеш за њим

Слутиш ли већ да ли слутиш:
један тек биљурни трен
из ризнице пешчаника
проходно је огледало
у које крочиш
да руком захитиш гутљаје
за свој жудни цвет
А реска ти се хладноћа
већ маша грла и пресеца глас
у чијој моћи више не бива
да дозове твој утонули лик

ШПАНСКА ЧИЗМА

Љубио си љубио
уснама кидао лиске
даха
брстио млечне срси
крупним гутљајима
отпијао неизговорљиво
и крепком се сванућу
обраћао многопут
једнако језгровит
неоповргнут

а вече би те затицало
под кругом колебљивим
светлости уметне подозриве:
јеси ли љубио
јеси ли љубио

или си вајкадашње
биће што љуби
у срицаљку нарицаљку
себи уз хрбат
подизао подупирао
конопчиће затезао

пасјим прескакалима
узмицао
из скопнеле коже
шпанске чизме
док си се непомичан
окретао

за оним
што се већ давно
под хладним шибама
повијен непрозиран
из тебе измештен
опростио

ПОЛАЗАК

Сакупи гостинске сагове
добродошлицу развеј
борилишта утри
поштапалице насмешене
прогутај
прибор за опстанак
најнужније реченице
поломи
закопај утапкај

Небна трепавице
на јасност неотпорна
виделу нечитка
са свог се образа склони
мрављим стазама
раскотрљај се
кукуљицом лажних капи
сна скривена
модрином живиних огледала
у себи стидно
умножена

ГЛИНЕНИ ГОЛУБ

Не дрхти

Не дише

Обрастао у маску

метак хвата

разјапљеним устима

одјека

Полетеће

кад га понесу

крпице голубице

смрсканог оклопа

Смејуљи се

у неузмаку чучи

против Стрелца

строго увежбан

у ништа погођен

Нико

ТРОЗУБАЦ ГРАД

Отреса прах с нагорелих
птичјих еполета
С костоболним циком
на обе ти руке слеће

Са ушћа несведених реченица
корењем ветровитим љутим
неуралгични корак за тобом хвата
оштровидим улицама по теби лута

Трећим оком из тебе гледа
са твога корита
злогуком грлу
кроз рибљу кост пева

Насмешеном наусницом
раскопчава орошену лименку
срче сунчеву пену
огољеним трониклим зубом
сваке вечери пободе
нову стражу

УГАО ПАЛМОТИЋЕВЕ МИТ ОКОМИТО

Мали камени лав
у хладу
градског хада
на поклопцу саркофага

чувајући свог ратника-господара
гладан помало
још од првог века
чека

да утрну звезде
на стаклима
твојих наочара
да из руку испадне ти
књига
да растворе се
усне тла

да са свог спрата
збиље
промајне куле
на четири воде
низ слабине
шута и глине
отиснеш се
без пољупца-новчића

да му пред наоштрене
канџице падне

свежа укрштеница
склупчана возидба
на дну размрвљене странице
новог календара

ДИВЉИ БУЛЕВАР

ПЛАТО

Кнегиња бреза
сред суботњег престола
дуге руке чупа
из бетонског бунила
и на главу ставља
младу круну
пуну даира и књига

Власници трговина
и шетачи
посматрају је
у породичном кругу/
признај рођаче:
права лепотица

Љубитељи готовине
прилазе и откидају
титраве звуке
равних трбуха
Окрећу их међу прстима
Загризају неповерљивим зубом

Усамљени је узимају
нагу
Уживаоци почетка
у очима је преносе
преко сребрног руба

ДИВЉИ БУЛЕВАР

Баш-Челик
на светлећим небеским лествама
у оклопу заљуљаних скела
прашним скутом шара
по простром рубљу
разбија ћерпиче
измешта знакове
прометне вртешке

Над кандилима надвијене
изненадне куполе-облаке
из камених крљушти биште
уз нагореле зидове плази
у опроштајном црном смеху
низ сопствено се трупло слива

Са згњечених прагова и повијуша
из потртог легла
невидим-буњишта
нигде да крене:
човечанству храстова и липа
корење кида
љуто гризући
своје вене

КЋЕРИ КРАСОТИЦЕ

Силазе с небодера
на својим запаљеним увојцима
Узјахују узана седала
журно одврћу затварач
с бочице брзина

Крила им расту
из бедара
мали злодух
из прстења свира

Из кутије чуда
лице им запљускује
неповредива тишина

Окрећу к себи
пејзаже-огледала
печат усана запуцкета
кад лизне га језичак
даљина

Још један још један
 светлосни сат
и пољубац ће се
распрснути у одјеку
страстан и дубок
 самозадат

МАЈКА, ПРИЗОР ИЗБЛИЗА

Девојаштво
у плахом хаљетку
збуњеног немања
На доручју
корпа равничарског блага:
пар жутокљуних облака

Сунце што не залази
са емајла видика
и блиставе усне
благовесног одсјаја

Маказе
укрштених светлости
залеђа
и Очева ока
скраћују избледелост
шара на платну мараме
одљускујуће набоје црнице
на потплати сандале

У сочиву магичне кутије
густи редови
породичне хронике
Мајчине танковијасте године
загњурене
у непролазно паперје
на потиљку мајушне
оком обрубљене Кћери

МАРИНА

На колена се спуштала
тек кад би пожелела
да се из руку напије
земље
и да пева

Румени траг су остављале усне
оштрице
Угризала је сваку истину
коју је љубила

Капут
ни дугме на капу
ни врећицу брашна
није зашивала
И отворена рана
од ушивене
обала јаснија
је бивала
за самотну утву
свиклу да прелети
живот о концу

Испевала је
огрлицу
од ватре и пене
зуб за зуб
обруч за обруч
И трошну
стрмоглаву омчу

изједе
лабуђе перје

Лебди и лети
над порецивим гробом
над транссибирском
понад Карпата
њена отаџбина

сведомни skut
њеног громког огртача

КОШУЉА СРЕЋНОГ СТОЛЕЋА

Данилу Кишу

Ево опет угљеном
црташ пепео и лед
Лицем ти прелећу
предели озарених јабучњака
и храпави папир
карпатског мраза

Дланове крепиш
над пламеном свеће
за опруге усијаних кавеза
и за зидове које размичеш
Зубима чупаш чавле
из Чизме
да обезумљена
погне и прогута своју главу

Ове зиме
хиљаде снегова је нападало
и окопнело
а ти у раздрешеним сандалама
хиташ Јову
Носиш му своју кошуљу
пуну оштрог иверја и космичких рупа
с огрлицом од чистих и чврстих
угриза саплеменика
с гривом што вијори

у лози племенитој
предака постаја
књижница пловидби
светлосних престоница

Силазиш с ловћенских врлети
трчиш босоног
кроз микенску драчу
асирски камен
руже ветрова:
Он мора сазнати
да све још постоји
обасјано Криком
крилима стаклене птице
што сече дах
из стропа златне мансарде
излеће
да одрони се на почетак
још једног века
5. децембра 1989.

ОЧЕВИДАЦ

Месец си
над својим кровом
намерник
пред својим домом

Из челичне вуне сумрака
израња твоја глава
Осмовидим сребрним шибама
на постељи ти
тело обмотава
утишава покајницом
муњом-жицом
од тела те развенчава

и путује сама
понад твојих раскопаних
рака-рана
и венама сузним
озареним слузним
у милосном самозабраву
са телом те спаја

Месец си
над својим узглављем
и столом
заумним цар-звоном
и ћирилским словом
запеченом грозницом
векова зглобних
што ходом распаљивана

раскош искри баца
у око небеског кратера

читача
са твојих запечаћених
усана

ПЕСНИК У ШЕТЊИ

Васку Попи

Извечери
са пријатељима
испијао си и ти
свој натег црнила

Графити дима
посвуда у зраку
На плућним зидовима

У поноћ
На Булевару
достојанственици шума
досељеници платани
угледавши те
шаптаху:

Ево памтиоца наше Књиге
постања
Записивача каменог цилика
нашег корака
Ништитеља Нуле

У добокој крошњи
ноћи
гостише те
растварањем коре
раним млеком
равним частима подељеним

на тебе и твоје синове
снове

Ал руком домишљаатог мајстора
што у угао нарученог платна
и свој лик смешта
ти си већ исклесао
тврда сазвежђа свог знамена
и последњим резом стрепње
и опреза
од тела светлости
одвојио Ребро
за ћутљиву трудноћу
преосталог
земног камена

Март, 1991.

ПРОЗОР ЧИТАОНИЦЕ

Грч голих зидова стеже рамена
и промајна копља укрштају ти се
под ногама

Пред вратима прашњавих витрина
пред капијом усвојених завичаја
снег пада

снег пада по читавој Ирској
на испуцале усне балада
на косу девојчице са жигицама
на витке сребрне лукове Урала
на прекипеле висинске наћве
намрштена корита Балкана
отврдла поља празне кућице кромпира
на котлокрпу и котлокрпчиће
у зубе штурог сунчевог котура

Љуљашке дечјег смеха
у окну
одраз изгубљене мараме
на струку тополе
бистре и свеже воде сонета
и глад

глад што пада
из жустрог кљуна басне
твоја колико жижак нутрине
што пристаје на маглене хлебове
Млечног пута
овисност о благу Пандорине стаклене баште

коралну страст Ракове обратнице
и буђења која ситост памте
по чистом и недовршеном рукопису сна
гласу тек раскрављеном
под сметом тишине

У раму окна:
фреска тренутка
Протомајстор на златној куполи
под крацима шестара
пободеног између незатрпаних везува
ратних рођендана
и светлуцавог мастила касиопеје
дрхтећи надгледа градњу
за узлетну писту
расплиће лестве свилених рукава
орошене загрљаје
полаже прагове
на завејане пустињске изворе
а твоје рашље се заврте
шапућу:

одрони камен
страницу одрони

и каменом што пада
на камен
телом у траву
руком у глину
усном на љуту рану листа
ухом на ухо земље
приони
дозови плаву светлост бдења

што пада
у пукотину тужбалице
у око Енкидуа
на плећа Вечног Друга

У ЗБОРАНОЈ ЗЕМНОЈ ШАЦИ

Ствараху ме праоци
да реч њихова будем
на скупу муња
Нетремице
прамајке ме рађаху
из бокова олуја

Из усмина свељубавног крина
из плама
да рађам се
сама

И дародавци невиђени
кумоваху
целовом у зене
И проматрачи угљевља
под мојим петама
одвајаху
искорак за мене

Сад приспех
и могу
у збораној земној шаци
о осами
и о води

У мене је положен темељац
о који зрака обичајна се ломи
Месечев камен у грло

да молитва
из светлости дање
неутажена
скруни се
и рони

РАСТАНАК СВЕТА

★

Будим се једна

спојена

у два чврста слога

свог имена

Као да није било

вејавице

у којој неизговорљива

и столика бејах

Пахуља

у тамном оку

свевремена

КАПЉАНИК

★

Свлачим бадем-тело

Обло сам и грко
око свагдање
и у оку носим
свагдањи трун

Ал вид је вода
Купке милеусне
истиснуће те
трнко

Оросиће се
месечево чело
и млечна пут душе
наслиће
насушно

★

Уза ме хода
она што мисли и сања:
Невидљива ос
од причине кост
што храни ме
и усправља

Да не вијорим
на ломном штапу

жалобна и празна

Да кап не будем
без винова пијанства
ни венац купинов
око главе забрављен
без крвног посланства

Ни ледена груди
у грлу што горди се
убога и луда
нар својих груди насељен
заборавља

Покора
себи неопроштена
и себи
казна

МЕСЕЧЕВЕ СТРЕЛЕ

★

Гледах где обараху
Јелу
ударцем кратким
снажним
У дну

Али не зато да девица
на стратишту
мање пати

већ да не замлади
да Посланство своје
из дубине никада
не врати

зелено
меко

У себи више да не нађе
никог
нити да сама буде
Неко

★

Што дању
из бунара испијеш
ноћ испуни

Што у мраку испустиш

Зрак ухвати

Простор је тело времену

Време стожер

да простор успне се

врховним зрном

стави круну

и божјачке путе

заподне

★

Само ова секунда

ми је дата

да сажмем историју

целог минута

и клонем

уз твоју руку

ко влат

Крај пута

★

Сребром у тами

треперим

Јасика

У кори

видљивог

дахе бројим

Пресечена

У деблу
невидљивог
Стојим

★

Верени су само
Месец и Сунце

као Ја и Ти

Храст што из твог
и мог корена
сукне
крошњом их раздвоји

и док у груди
плач судњи им прима
небеском мору
разлистало жагори

и кад оно их
у нови
камени зденац
од себе одрони

★

Кад кажем Прићи
на твој небу препознам своје
кумире изникле дуж Млечног пута

Знам за тај кланац
оштри и штури
и кажем Иди

Јер дуби рану
од које Свемир пати
и клони се тела својих
осиротелих многих
што уз груди моје
сад се свију

А ја их нехотице
и вечно
примам

Као мати

МУШКА СРМА

Венчић морске пене
што титра
око твог ножног глежња
и гризе благо
као младо штене

неприметно из коже
и саме твари
растаче се у озон игре
што те изнутра купа
запљускује
брзином ватре љуби
и гута
и као санта сребра
и чипке приања
уз сваки чврст зглавак
вршак и дољу
твог тла

та месечева кап
што тобом путује
мушка срма

што се у спиралу пужа
у дну утробе свила

шта ће словоликим
својим заметком
да сатвори
кад изађе под Влашиће

на обронке века
шта да прозбори
исукана наго и бритко
у прву реч
у сенку сенке што се помаља
у обличју
човека

ОСМЕЈАК ОМЧИЦЕ

★

Прогутани
и кључ и звоно

Изгризени конопи

Ко би те
из ове глуве куће
Глуве кучке

могао дозвати
откључати

★

Нема тамнице
зверчице

кад извучеш
нит из чвора

Из убода буја
дуњев сад

Ђулад златна
за опсадну глад

★

Заиграће кључарка
и кључару пред вратима

Обичнија
од крви и меса

Звекнуће
домашљива

Затурић кључе
у раздељак беса

★

Кључ светом ходи
под капом невидимком

Уловљенику
у привид замакне
с оне стране бравице

Заточенику
Васиона
седокосим ужетом
зањише звона

С краја на крај
главе самице

★

Хлеб од рузмарина
у нетакнутој кори
мириса

Нежно свијено
јутро

чистих гледања
делиш грлицама

Глад по глад

★

Што видно је
со у рану

Што не видиш
видарка је
већ пронела
у свом длану

★

Мекост у мекост
срасте

Пробије браву
прогута секиру
отупи брадву

Мед

Прагу реп подвије
Пању из мртвих уста
у липов сто израсте

Дрвену чашку раскује
Прелије
Лањски запева

Пчелињи снег

★

Склопи капке

Олуј иде
Побирач

Изнеси орахе
вино
јабуке

Земљани
колачић испеци
Утеци

Олуј Олуј
иде
Потирач

★

Не растави
халке
врач

већ нокат млад
о путну стену

куд прођеш
Потукач

★

Златна јабука
о гвоздени зуб

Круница
у телу љуљашке
баштином прелетела

ковар
и луб

★

У тестеру
засвирај

Имена камених зима
својих прстију
птичицама из гвозда
надевај

★

Тврду реч
камену даде
сен осаме

У добру биће
препун звек

У јаду јек

Док не препукне

★

Усни кључ
омчица

Протне кроза се
витки уд

Собом овенчана
ваздушна главица

одметну се
у свет
и студ

★

Господска је
у зрачном двору
вечера

Даворје с усана

Између два грла
зов истог зрна

Нерастворивог облутка
Бисера

★

Пужево писмо
рожном потајом
срицано

да Пукотина
не прегизе
траг

Цела кућа
Целим друмом

Истом срмом
прекорачен
и замишљен

Праг

★

Лежај
сребром окован
и отисак твој
у њему што чека
врео

да вратиш му се
оближњен

Жудњом озлеђен
И жудњом цео

★

Скидаш сандале
и хаљетак

Сред вреве
кошнице

невидљив

Додира пун
Наг и сам

Путујеш
Убог господар

Носећи собом
свој прозирни
храм

★

Дан и име рођења
под дланом су ти

На длану
прапочетак здања

Жилама из пета века
повијом облака
тајним писмом
склопе се знања

У равни зрака
рука
са два дара
два непомућена лика

Око гвозденог осињака
игленим помаком
трепавице раствара
звезданих бројчаника

ШУМСКИ ДОРУЧАК

★

Дуг предуг
прашни пут

И дете
што у њему види
гриву

Удаљено зрно
почетка
у трку ловећи

маленим
сламним шеширом

★

Ланци љутића
Вирови росе

Сужањство
стопалима
бистрооко

Као да је
пре јутра
и мене

насмешен

овуда прошао
неко

★

Оштар је вид
памћења

Још игра
пред очима

видра нестала
у прозирној води

★

Ветар ми доноси
храну
из модрих бошчи
планинских спремишта

Шумски доручак
бриди

Борови нетакнути
силазе низ хриди

у пречисту глад
мојих скровишта

ДУША ТРНА

✱

У кавезу сам
скерлетном

Сумрачним саркофазима
обвијена

Сребрном граном
из замагљеног окна
прободена

✱

Гле грдна грма

Поклонила му се
поклекла
обневидела
шума

Грдна ли
црна ли
грма

Огрануо

Северцу у костима
плануо

★

Шта ће тај бог
јаросних бичева
златоустих славуја

у мом небу
парампарчадном

са сојком круном
на глави
претужних гуја

Ноћном зољом
осунчан

Дубоким грлом
освештан

★

Обгрлисмо се
неразмршеним уснама

Језицима зачвореним
у чисто трње:

Дренак крви
са гране на грану
капа

И трне

★

Вихорна наша
неосветљена собица
иза Куће ребра
хуји

детлиће
понорних зуба
о врату носећи

На далеко
на далеко

★

Из дивљих седала
ветри сјахују
Сплићу нам
црне и беле власи

Таму котловине
ледено котлиште

Бакар земних груди
и небеског вапна
огњиште

★

Жубор

На уској стази
кроз жеђ

Као прстен испуштен
у уснуло срце стене

Обручи одјека
куд год да кренеш

И прсти зрачне игре
што увис одмакну врч
препун камене пене

★

Камен уз камен
везује месечина

Нагост
нагошћу тка

Гризеш јој усне
Раздвајаш неба
камена

Тама је тамо
уклесана

Нагост твоја

И твоја нагост
ја

★

Лист сам у ноћном илу
Ти ила фијук

Џигер
и камџија
у тамници грма

Ружиним знојем
озвездани

Душом трна

ПРСТЕН ОД ТРАВА

★

Сурвао се
репове подвио
жилишта прогутао

Камен
камен љути

Небо загризао
прогледао

Узлетео

Из раскованог катанца
камене пути

★

Град облака
обноћ рушен дању озидан

И градитељ непознат
у безивични пергаменат
плаветном мистријом уписан

★

Неколико дана
заредом
показиваше ми
ту пећину

Пегицу
на високом
царском лицу

Једва да ишта
назрех

Сем прилике путника
Са главом
у торби

★

Један човек вранац
узбра уз пут
некакву шљиву мушмулу

Ситна је
трпка и здрава
рече
Не тражи много бриге

То је све
што о мени
треба да знаш

★

Понекад иза застора
свих дамара
будим се

Само на твоје лицу
и мишици

Као дан да сам

Као дан да је
на лицу твоје
и твојој мишици

будим се

★

Погне се нада мнош
тамни бор

Пагода
са куглама
небеских наранџи

Налаже
ломљени брукат струка
дрхат колена

И да склопе се
очи

★

Са врапчијим цвркутом
из звона
прхнула
душа

Вратила се
празнорука
успаванка

Под капом
од туча

★

Камени предак
у школском дворишту
очију прорезаних
за обе стране простора

види олујну постељу
магле и облака

и танку плаву линију
неоткључаног свода

Ни у једном крилу мог погледа
не почива
цела његова глава

Нити су нам стопала
на истом степенику обронка

Његова из предворја
свих облика ничу

Уз моја се сплићу
прстеном од сувих трава

★

Изгревање светлости
четири мале свеће
одржава колибу
у којој дрхтим

као уводна песма
што неизбежно
намернику одаће
цело моје склониште

Јер ноћ је
зањихан чадор у пустињи
процепљен пламеновима

што и не казују друго
до саму срж

ОСМЕЈАК ПОД СТРАЖОМ

★

Нализах се пропасти

Загрљаје спаљене
ширим

Отварам своја појила

Ближњи
лесковим штапом
свуда по гротлу
да питају

млади ли се
зри ли ми
ковина

А који далеко стоје
хватима из мене вукући
да насите се
падобранске свиле

Поломом процепљене
Калом увоштене

★

Из костију ишетала

За два ока расвођена
За два у глави

нељубљеника

Устајем из свога трупла
паун-репом огрнута
освита неженика

Јаворика
у два света
свита

Оборена
јадолика

Јадовита
узносите

★

И срма у изгонству је
На стратишној ледини

Ледом семена страши

Крв леда
у жилама заледи

★

Суза ума
у војсци од зуба

Луна

Из мене
да изрони

Осмејак под стражом
стоглаву
за сваки смак
да ме изроди

★

Вртешко снежна
далеко су твоја лица
стаклена

Жбице си изјела
ступове басамке сасекла

Брвна разврвела

Ја сам твој змајак
одевен у две вишње

Твој злеум жуљ

Даждевњачица
из камена

Твоја крвна ципела

Прабол блата
у ципелиним ноктима

★

Јер слап свог рушења
гледах
са тобом у оку

и кап сваку
што дрхти
уз колац влат
у зраку

славећи два твоја
блеска чувара

Очњаке
у занемелом снегу
што пропињу се
и сустижу
дах мој

на измаку

★

Минђушице
од нечујне жице
да склизну за тебе
са гроздова вреве

светлацем пада
нижући простор
у праслици гласа

Преслици
што окретно своје
збацује одело

и свитом уз свиту
претесну нагост свије
у ћутљиво

прозирно
оклоп-тело

✱

И лептир-копча сам
у долини твојих груди
сред голубја развејаног
из полутки небеског нара

Храњеница твоја
с хрчадима грлене жуди

Ирваскиња
из преобилних
твојих стада

што с јабуком нејестивом
израња
на сломљеном рогу

Свирком њене короне коре
обмотана
У ваздушном свом
ко детињи дан
отвореном гробу

✱

Тек дамар
дамаром дарни

Диши у пучини
Трепери

у презахвалној
пени

Ни погледом
не сврати
утамниченој зени

Доброта
јутра месечева
да не суноврати се
међ решетке
омчициних сени

К мени

★

Нишани пушкарко

Зрно пиринчево
одапни
Одај постељу
што јасност
постојбинску рађа

А не храни
ни уста
ни око

Само уља
Уља кадифена

У нерашчитаној соби
која зидове своје збија
и лебди

попут лептира

Са лампом
изненадно изниклом
у себи

★

Јер не примих се
до у писму човечијем

А гутљај земље растопљене
с незнаног хума
и грудву бескраја
Лепа ужарице

хоће ли умети да веже
врта мог писмена трава

Из разузлане окућнице
Кћери зрака
мој пупољ под присмотром усана

и пахуља твог ока облака
расплођена у крошњи
летећих грана

хоће ли знати завејати
пустолине истих места

Ил Белозуб ће надрасти
усек и знамен
мој хлеб и камен

у башти богородичина теста

ПАНОНИЈА

Северњача
у атласу завичаја
међу алејама свечаних сметова
с ожиљком почетка
брани свој вир
а зеница расејања
замагљеним прамењем дозива
испрекидана светла
возове у беспућу снежних тунела

Залеђена њена самоћа
у звекету пустињске олује
Ружа иња
искити прозоре
ћутњом замандаљене
и сновима непознатих

Морска звезда
што на застакљеном жалу
црнице издише

Постељица поларна
заостала
иза Таме родиље
док први пут купаше
своје претешко тело

А рубље њено
у чипци
бело пребело

на ветрима конопима
сад нам шкргуће

Наш гар-дан Данас
из ноздрва
на прозирни њен превес
шару пољупца утисне

Вучју шапу

што гребе
у дубоком ноћном грлу
и не да Премоћној
да отпочине

ОКУПАНИ БОГ

Када би бака говорила
о данима прања рубља
никада није помињала
дрво за потпалу
казан дубине ноћи
цеђ
и валовиту плочу
из које је над коритом
из груди паре
исијавала аритмија

нити дашчице под ногама
налик клупици
на земљаном поду летње кухиње
ненадано ознојене
зимским послом

као ни бригу за наш обед
насмејане крофне
што падао је у лагодно време
простирања

Озарена
тај огромни претоварени дан
удевала је у четири-пет речи
као што су
Воде је било у изобиљу

Отада верујем да је напор
разиграна жеравица срца

Чистота из које се рађа
мали окупани бог
што удише блаженство наших плахти

кријући се у њима
и премирући
све до наредног Дана
великог прања рубља

ДЕЧИЈИ ОБЕД

У жижи жетве
лимени тањири
на просењеном цаку
Уз свеж утабан земљани под

А у голом наручју зиме
на висинама земљане пећи
светковине маглених наших пловидби
међу светлацима срицаних речи

Стога ми је можда
призор једног познијег лета
кроз маслине
изгледао тако схватљиво урезан
у грчки рт

Монаси ту исти обнављају пут:
низ хрид у грубој мрежи
да са земље приме
хлеб и воду

А онда опет уз хрид
до земљане ћелије
у светлост узносећи
самоћу

СТРАСНА ВЕЈАВИЦА

Одлажући одећу
у високом кућном спремишту
ове зиме не нађох капу са кићанком
кутију с празницима
нити насмејане гониче ирваса

Нетрагом несталоше

Као да ме је неспажено
одвајкада ту вребала
само откочена једноцевка тунела

А за све то време
воз је јурио кроза ме
И ништа не беше узнесеније
од размицања предела
лако обрушених у расецању злата
живих пешчаних дина
које зацељује присни пелудни плед

нит ишта лагодније
од облачића паре који
кад се занемари онај прецењени
последњи атом снаге Монограм заводљиве
недокучивости утиснут у ћелијски век
изгледаху као спретно уобличена мисао

Чисто дисање

на јастуку лековитих трава
што испијао би и последњи набор

хаљетка несанице

Крупнооки цветови дуње
у фебруару
свитаху свуд у мени

Страсна вејавица

гнездила се у врховима прстију

Слепа међава
из чијих вам дугих рукава махах
миле сени

Као да никада не чух
за прогутани бисер
потрагу за несталима
утробу кита

нити за опречности
које могу бити блиске
као дисање уста на уста

те да тако тамно нојево перо
лаким ударом може отпремати
мој млечни снег
као мртав ваздух
и балзамовану слану
празнини гипсаних попрсја

сваког
низ лице наших зима
блиставо скотрљаног
леденог облутка

МАЛА ПЕСМА

Под истим заклоном од кише
у истом аутобусу
клоних се твог погледа

Допадало ми се да верујем
како урушен у тронутост
леђима штитиш то младо биће
које ћеш у дому
када се слегне
од дуге вејавице дан
у белини папира препознати
по паху који оставља неименовано иње
тек рођених

Разнежен што неко тако твој
са недокучивом је коврџом на челу

отпорном на хабу будућих речи
с огуљених зидова подземних пролаза
на шокове ненаданог писка
и гараж тунела

А сетан надасве
што фитиљ у вечерњој лампи
крати се за меру са којом ту присност
може да надрасте
ваздушно семе
што се између шумова и шкрипе тиска

клизнувши између два твоја трена
као између тишине и ћутње

сребрни песак
невиност маште
и у свој мирис закључана
жена

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

ПЕСНИК ИЗ ПРИКРАЈКА МОТРИ ЗАДУЖБИНУ

Александру Ристовићу

Док текла је реч о теби
учена и крепка
какву ни сањати не би могла
моја уста од слуђених ружа

неко је крај мене
звецкао благо
свежњем кључића
домаћих без сумње

не би ли умирио
све закључано
и удаљено врло
од нас у овом часу

А ја сам тај звон
одгонетала као ништа друго
до узицу светлости кише
којом си везивао ципеле
када би одлазио
да дневни хлеб осликаш
са прозора преко пута куће
у којој би најрадије занавек снатрио

да није те недоступне
и оштре стране погледа

са које и овом покіслом
зімогрожлівом часу
угодним мачјим трептајем
доливаш вид

17. фебруар 1994.

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

ПОШТАНСКО САНДУЧЕ

ЧИКА ЉУБИНА 6

Петру Вујичићу

Величине животног огледа о пријатељству
у средишту песничког круга
под клонулом мрежом трола
градских тумарања

Уступа своју адресу
као приправничко писмо
Дом за летеће списе
књиге у мрљама боја
Растресит од исправки
нерасхлађен хлеб

То сандуче
са знањем о скривеној тачки
грађевине бола
Са реченицама
обрадованим смислом
Налик дечјем замуцкивању
залету самоохрабрења
и малој музичкој фрази
што пропрати празник
Господина који ћути

Сандуче без кључа

Отворено сасвим
колико мисао
у чијем дну видим:

Црни шешир
наливперо
и припремљен нови дар
са урезаним знаком Сове
која лети дању

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

ПЛАВО ЗВОНЦЕ

Успињала сам се степеницама
Али оне су се завршавале
на сваком спрату
тражећи од уморног путника
да негде на тајном месту досегнутог стропа
пронађе отвор и скривене склопљене лестве
а затим их са највећом пажњом и умећем
сам постави тако да му обезбеде прилаз
наредном одморишту у висини

Окушавши се једном и двапут у подухвату
пробудих се у зноју исконског страха
да ми успињање никада неће поћи за руком
и да ће висину претворити у амбис

у коме ћу изгубити ону неупоредиву слику
мудраца са отвореном књигом
под предивним завојитим стубиштем

Запљускујући ме са својих обала
оностраност са плавим звончићем у оку
купала се у мени

све док ме уснулу
јутро није дотакло
као и сваку другу очевидну стварност

НЕБО

Раскрстио сам ја са тим одавно
говори мој познаник
подразумевајући некадашње планове
пријатеље идеје
велике љубави и обавезе
које са лежерношћу искусног
одгајивача кућних љубимаца
замењује једне другима
уверен да ће тако свима у вечној тескоби
изненада сванути

У нервним завршецима мојих мисли
омамљених полусном
сваке ноћи
све жуђено и неиспуњено
учињено и сањано
уздиже се као облак топлог ваздуха
који ме никад потпуно не напушта

Једна усамљеност
чвршћа од моје
подиже ми над главом
привремено небо
опробава јачину зидова
дубоке тишине
и оној која бејаш
а која више нисам сасвим
ставља грумен сребрне креде

у руку
што на тамној табли
неистраженог праскозорја
рише мој лик

са много више одважности и пуноће
но што бих то ја сама
икада могла и знала

ПИСМО ИЗ БОИНГА 737

Знам да је ова бубица
са свих стотину и четрдесет путника
сада изгубљена
у Безмерном Броју
латица јасмина плавичастих ружа
и пеонија
тек гранула
која попут уљеза истражује
обрисе онога што би желело
да остане скривено
и цело
Теби обећано

Само да своје округласто тело
пропнеш
како би попримило облик крина
и да Ти
која ни мрава згазила не би
своје деценије разлисташ као језичак
златоустих перуника

да заташкаш
и наше разговоре
у које гњурасмо се
као међу мадленице загрануте
снегуљастим ванилским прахом
Међу речи згрануте
прелетима од страсти до језгра
и опет некамо неочекиваним смером

у дрзновена самооткровења
 Ти у свом Кључу узвином
 Ја у Свежњу
 Трноружица сингидунумска
 што сваком јутру бира капије
 да одувају га пропусти
 или да кадикад у скут им падне
 брава мразом одрубљена
 Глава носиоца тајне

И нарави моје многе
 на праг кад стану
 да увине се дом
 саграђен на подрхтавању тела
 На великој неразумности Наравног

Анђели туда
 у ниском лету да промину
 загледи у јаросни костим
 на кошчицама детета
 у вино понекад нехајно проливено

У алеје Траклових сумрака

У прогонства што прште под вечном
 снежном шкрипом Џозефова ока

У машту што пламса
 на непоткованим манџуријским хатима

У епиграме тренутачности
 тешке као надгробна плоча
 У ничим оскврнуте
 путничке скуте хаијина

У дисање мале камеје
за Сапфо
и за премоћног
у љубави осиротелог Вилија
У раснежење Лотове соли

У комад по комад меса
који са тела поморених разноси вести
из клаоница успешно већ
у ланац раширених

те мисао и не може ходати другачије
до као Дантеова водиља

Знам да та честита створења
анђели су само
што и сад мотре из прикрајка
можда већ и твојим оком
пренежна

и начудити се не могу
неусаглашеностима
које као потомство
држим на окупу

КАП

Понекад нечујна
млечна кап
коју усна није упила
са усне

прене ме у глуву ноћ
а не знам одакле стиже
куда је пошла
и смем ли да је узмем

Коме је намењен
шћућурен век
зачет између невидљиве
напукле уснине боре
и хоризонта над којим пуца
шуморно море речи

у још једно
слова жедно
слушно море

ОБЛУТАК

Миодрагу Павловићу

Буда под трепавицама палме
на прстену вулкана

руку склопљених изнутра
за љубав почетка:

Из каменолома да бризне
чисто

као гола заповед

Имењак

још сав од рођења

влажан и драг

Тужно насмешен

Хиљадугодишњак

Непомичан и обал:

ни оштра реч

ни оштар пут

Водич по кругу

пунине

Рођене с тобом

иако у њој још ниси био

Не дише

Ал зрак међу вама

светлошћу се мрести

Говор на даљину

Топал и мио

ФЛАУТА

Рођена
у црно-белом снимку
знам
да бели су само
капа и шал
снежних врхова

Хуаскаран
Чимборазо
Каракорам

За нешто ближе оку
поуздано се не може рећи

Али црна је зато као закон
душа памука
у којој је преноћила флаута
са грлом лабуда

Рекоше јој
да може бити флаута
само у једном
од својих живота

А то онај беше
ког лабуд из свога грла
занавек испусти

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

Сањам да ми ниче крило

Убод по убод
дан по дан
Ноћна смола
кап по кап

Кад напокон пробудим се
под једром сраслим
за раме и бедро
притисне ме
мој сињи непар

У ведром дану
тмаста непомична твар:

Густо мазиво
у које чили
кошуљица мојих лепета

О жалу

прстом навлаженим месечином
из неанђеоских уста

притиснута жал

ОПЕРВАЖЕНО МРАЗОМ

Пружаш ми образ
зиму словенску
Негостољубиве њене коте
Неизговорљиво њено име

Куцам у ледене бисте
Али Исто чистином оковано
мразом опервази Исто

По мери те студи
имам ли одеда

Ил тек огртач не/овдашњи
скупљен живим бодом
копчама минерала и златних тела
и снагом сила
што од воде и ветра
отпор леда у крви чине

Ветровито је Вртоглаво
сметова магле одрона пуно
у крзну штављеном
за оштру ивицу
два спевана гласа

Два видика сљубљена
носи писмо-глава
под кацигом летача смучара
што се пред бришућом лавином
са дивљим другом срца
у лет свој склања

Пружаш ми зиму словенску
подножја безизгледних расипања

А ја љубим љубим
окомиту њену лилицу
тек уписану у карту
снежних путовања

СЛОВОЧУВАР И СЛОВОЧУВАРКА

✱

У месечевим саонама
спуштам се
Обема странама
непомућених рукописа
одједном

Ружичњак од иња
двапут цветао
дрхти на ветру

не знајући
у које ћу се зарити
слово

✱

Малена је уза ме пратња
Малена путна спрема

Блискост
у мирису снега

И у снегу
даљина

✱

Јер зима је слика зиме

Цртеж и име
које белина преузима
од кристалне ноћи душе
где све се већ збило

Те тако и ја сам невестица
што прелази висораван голен
затроване бунаре зацељујући
пешчаним велом

Сазивајући епиталам
под маљице ратног добоша

Тражећи у песми крви
реч задату својој речи

★

Осећам блискост
према жени
коју угледах са прозора гостиионице
у њеној одаји
у мени непознатој вароши

Скида одећу
не тако давно скројену
од мени непознатог
њеног дана

Можда ћу је једном срести
у хладним непознатим пољима
У шумарку

Можда ће подићи непознате очи

пуне погубљења

тражећи да јој вратим огртач
који јој је мој поглед
нехотице скинуо

★

Блискост осећам
према градитељу велике
зимске ноћи

Зидови њених одјека
бесконачност чине приснијом
Готово налик нетакнутим
гостинским одајама дома
где у ретким приликама
палим ватру Уносим у наручју
миришљаве шишарке и ноћну капицу
псићу од меда

Под граном белих звезда
и слапом ледене сонате
загрљени у ветровом пружу
заспимо верујући
да оно напољу
бездано је и безнадно

Неупоредиво
са овим што имамо унутра

★

Постоје села од ватре

Запаљени прозори
пали у видике

Врата одбегла од кључа
као слепи читач усијаних порука

И као Снешко
с душом самоубице
што капа изнутра

стидно трошећи
прапочетни снег

★

Блискост осећам
према некоме у мени
ко на улицама сусреће
стварност ужасних снова

омче о врату црквица
старост у дечијим колицима без точка
путеве што питају за раскршћа
децу са репом белог папагаја
у коси

Све их мојом кожом огрће
неко у мени
не питајући ко сам

✱

Изгубљено дете плаче у вреви

Трчим за узицом тог плача
коју је нека добра жена
испирајући каменчиће и звезде у потоку
пре више хиљада година
спустила у моју душу

✱

Један човек у мени
одлаже мој прибор за писање
одлаже моје очи

Гаси пределе обавијене фугама
и једнодневним пепељавим снегом

Осећам блискост према том човеку
који присно и поуздано зна
оно што ниједна моја реч
још није узнела с теразија
на чијој једној страни је
слепа
смртна нежност

На другој крик
са вршком у самотној боји
дијамантног ока

★

Та два дечака
из зимских дана

Један ми уз раме
без престанка изговара име

Ћутање другог је крхко
као тек застакљени снег
на укрштеници равнице

Свакога дана је решавамо
другачије
Не дотакнув је

★

Можда би се
негде и скрила

Да дечачка ломност
стакленог тела
са њом зараћена

целом
девојачком музиком
из ње не звони

*

Блискост осећам према теби
којој дарују наушнице
од ваздушне пене

Брзином ветра
истрошиће оба неба
у свакој ушној шкољци

Гиздаћеш се носитељкама душе
не знајући да у њима
и не светли друго
до сребро непогоде

Једна и
и још једна
жишка тебе

*

Безбедна сам у собици
где веју књиге
видљивом страном окренуте
зимском сунцу

Оном другом
олуји под грлом

И вихору што пристиже
као снежни
несхватљиви бог

★

У једној речи
нанизано је много времена
и много снежних поља
То знају они
што се преко пустиње довикују

Словоловци и словокрадице

Као и они што над ћивотом
држе руку
и зрачни одливак руке

Звезду тишине
с прстима у плавом саћу

Деспот и деспотица
Словочувар и словочуварка

★

Неко ми је
пред вратима оставио ружу
Из мојих груди однео три

Путник међу лутаоцима
како да препознам
луталицу међу путницима

када ми затреба
мој пољубац утробе
иње васионе

Снага трна

★

Повезујем очи
бившим ливадама
Блажим их тејом
од растопљеног зимског слепила

Користим танку кудељу
децембар јануар

И танки млеч
фебруар март

Танке крпе уз то
па и лудо вино
април и мај
из овог и оног века

Затискујем прозорске рупе
између ребара
куд веју новине и коров

Подметнута туђина
где беху
блиски ми снег
и стопице у снегу

Миле гривне од леда
и танког сунца
између ове и оне друге стране
улице

✱

Онај ко ми греје шаке
начином топлог ветра
учинио је да се пробуди
семе наранцино
загубљено
између стаклених кула

што пале се
никад у исти час
и гасе исто тако

у различитим добима
свога века

Никада не сазнавши
блискост

✱

Као драгост дише
незамењивост бића и ствари

Мрежица споразума
у сунчев дан

Неупоредива
Ил налик фантазији ваздуха
под стаклом зимског даха

због чега ми се сва величина
небеског кристала чини сталожена
у лакоћу и бестелесност
са које загрљај спада

и ломи се астечка плавет
од призрена свила

падом утрнув трун
и трен
и трн

оним истим ружиним жишком
којим између сваке двојности
и не пламиња друго
до вазда другојачија и друга
блискост

✱

Призор са зебама на грани
привид је лисја кога више није

И пејзаж што грли жад
у стасу плесачице у трави
наг простор у раму зањише
над цитром од влати

Лисје са привида
привидом јави
какве беху ствари

НОЋНИ КОСАЧ

1

Постоји час кад све невидљиво
што пада ка земљи
сагори по рубовима
како би могло очврснути
и опрљених крила стећи облик
подесан насељењу у свету
непостојаних градњи

Као да је расејани архитекта
спустио папире крај самог жишка
те градитељи тај пропуст ублажују
влажношћу утапканог песка
и украсима лепо обрубљене фонтане
што пева раскошно умивајући
трбухе облака

због чега нам доступно
и проходно учини се чудо

Као ненадано и без намере
разбијен излог продавнице реткости
чији власуљари и брусачи драгуља
једном попут нас
убоду прст

Једном спусте главу
на смртну постељу

2

О свакој насеобини у коју стижеш
може се говорити на два начина

Звуком рога трумпета и хорни
гргољењем кише што прстиже устајалост
празнореке буке олука

Или оним непознатим простором
што као магично поље школице
на које у игри падне камен звани карташ
по цену зауздане номадске крви
у свом слуху отвараш савршеном незнанцу
што креће ти у сусрет тешко раздвојивши
свој живот од сени столетне липе

Онако дакле како би неком
ко је дојахао са прахом даљине
на грудном оклопу
и лимено стегнутим уснама
једном и ти сам растворио
књигу дуговечне тишине

3

Другачије је када допутујеш у мају
а другачије опет у септембру
Мада исти старац стоји
пред вратницама града

Једном на његовом лицу
број просветљених знакова
нараста до пуноће здружених

временских зрења
Други пут беле сенке
под већама замру у снежним цвастима
те ван тога крајолика све пролази
зазиђујући те у непомичност
снежног крајпуташа
омамљеног визијом стакласте вејавице
што брише границу спољашњег и унутарњег
утемељује сећање и реч
као владавину
непорециве прозирности

4

Ко може залупити врата
летњој олуји у којој деца траже
разлетеле капе од папира
војници устрељују лампоне
а у струку повијене девојчице
пљескајући длановима
извечери утерују у склоништа перад
и по ниском шибљу лутају
за месечинастим мисиркама
следећи рубинске сигнале
које у трави расипају
њихове мале кожасте тијаре

Тврди бедеми којима је опасан град
не могу ту готово ништа

Збијен у кап смоле
на окресаној грани стабла

живот зна да у само у њему
као у светлосној епрувети
из које лисна петељка лизне крв

почива живот

5

Градови на води
пате од урођене болести
двојног идентитета

Купају се у привиду
својих темеља
Приводе тамни свемир залеђа
да га сперу

ту где је пена већ замућена
испљунутим говорним љуспама
чије семенке у нама притајене
вребају као последња вест

Као смрт што је напокон
из живог огледала уграбила
још неразумљиве речи
одлуке

6

Све у кретњама тиграстог
града-зверкиње
говори о неосвојивости облика
коју поседују дине

те жудња за њима
туче снагом сазвежђа
и бескорисног звекира
на зазиданим вратима

И само понекад те награди
збирком дражесних случајности
којима и лутаоца окрепи завичај
одакле је исто тако као случајност
брзог и бистрог потока
из давнине потекао млад
и тада још неукротљив ход

7

Улице завичаја
пресвучене алпаком
препознајеш по завијуцима
означеним светиљкама
што некада су те заљубљено
пратиле у ходу

Данас их видиш умањене

Као разнобојне главице игли
на недовршеном кроју
градског одела
што непрекидно пуца
од недостатка мере

Као да путујеш вијадуктом
из висине разазнајеш грозницу
бескрајно умножених кретњи

што настају из задремалог
коренског инстинкта
или упражњеног места
на које још није постављен
разумни скретничар

А прешавши погледом
читав ваздушни лук
натписе на путоказима и дућанима
као и бројеве на улазима
предачких домова затичеш
још од твог одласка неразбуђене

Покривене истом маховином
старачког слепила и рђе

8

Шуме утопљенице
уз само сечиво воде
располажу предсмртним моћима
да листове тополе
неприметним покретом ваздуха
преокрену са стране у боји тавне маслине
на ону фиктивну и готово би се рекло
од живог сребра исплетену

што изненада
и натопљени брид копна
и неразумност одроњеног строја
шумских младица
одигне на суво

На спасоносни степеник
изнова замишљене стварности

9

Глумци уличних позоришта
непрекидно указују
да нема трајних боја
на које би се могла ослонити
унутарња страна речи

Шминка се топи и они је гутају
потоцима полусасушених суза
зидајући у себи постамент
на који ће стати
као на мали бели камен
сред блатних дворишта у предграђу
и испод вртешки на трговима
путујућих вароши

и тако боље чути богове
што се рађају увек дугобради
и страшни

ударајући у кишу и ветар
неприродно младим грлом

и ћутњом што одмиче у послу
као ноћни косач

10

Покрети којима се додирује
по свим џеповима путног одела
човек намеран одласку
не одају страх да ће нешто
од несравњиве важности
бити заборављено
колико немоћ пред непроцењивошћу
онога што се не може понети

Једнако као што додир мрака
у баршуну већ празне дуванкесе
у бдењу подметнутом прстима
на поноћном свратишту
бива сразмерно мален и безазлен
али тачан цртеж недостајућег

Што уза сву драж ноћних преокрета
у много чему нараста
до непредвиђености
равне путном ужасу

11

Постоји годишње доба
коме највише приличи
хибискусов цвет

Наговешај његовог отварања
изазива плимину озонског сладострашћа

поленску грозницу и егзодус пчела
што задире у подручја
за сада још непознатих столећа

Чак и када се не раствори сасвим
са његових младеначких усана
дâ се прочитати сетна приврженост
онима што га у забуни и хитњи
испустише из запучка кабанице
и готово прегазише

ништа слабија мора се признати
од верности испољене
сасвим другачијој склоности
оних што ће га
користећи се племенитим вештинама
уградити у постојбинску хералдику мириса

Попут оставштине за нови миленијум
и страсне оданости
какву је замислила једном
прескачући прељубне сокачиће
и турску калдрму
попут ситне кише

непозната девојка
са рујном сузом у коси

12

Као сеоски чужак
времешни продавац метли
улази у шуму коју је сам створио

онако како се и обично стварају шуме

Садећи дрвеће у уму

А излази као млад човек
што је у себи нашао сапутника
Мирно оружје за царске звери
и за пут у брежје

Или су брегови сами усходани
на једну реч за њим пристали
као нескладни таласи
и несташна деца биља

све до долине дуван-цвећа
што шиба док опија
и мртва мора гребе
као јетру ватроносца

Будећи заспалог
међу тврдим и непробојним стварима

Као поезија кад говори
својим матерњим језиком

У КОЛЕНА ЖДРАЛА

По који пут закључана у тело
магнетну картицу топлих сигнала
знајући да нисам сва њена могућност
једини исход старинска песма

Нарастам у сумњи
као тропска ноћ
храњена губитком облика

Око рамена ми трепери
хаос бешумних записа
Над свакидашњим кратерима
развија заставе укрштене као копља

Облога нису врућици
нити благост естампи могу пронети
као влажне прсте у сну по дечијој коси

Са сточића пада сат
Налицкан силази низ басамке
некоме ко разуме време
Скupu и непотребну лековитост
Утеху коју не знам
на које бих спустила место

Сва су неиздржива

Узалуд пазим
да ни на једном нема ме

Њихова тачност гори
Гаји ме и одржава у муци

док осврћем се за славином
негде где племенитост
ископала је своју рупу
и чека мисао из које капљем

Полако
Као жучно светло
у око месечара

И жалост
у сломљена колена
ждрала на води

НОЋ НА ЖИЦИ

Обишли су свет снимци девојчице
у сузама Што истински се претварају
у кристале Метафоре дакле имају
прошлост Засађену у непознатој
земљи стварности Коју запљускује
свакидашња алхемија Где узрок
не осветљава увек последицу
Нити пак она неминовно открива
разлог свог присуства

У том низу И мој је прелет
у димензију изван отргнућа
Као Кафку да чујем где каже
да *Књига мора бити Секира*
За слеђено море у нама

По леденом бунару срца
роним Међу иверима што облаке
радости прострељују Облаке вина
Висеће вртове котрљају Одјеком
пустих путева пада

Сваки дан отпали лист
Прободен у петељку

А хтедоше котарицу Змију
и воће Ројеве капи за магличаст
халат над заносом тела
Балсам леда на питкој лози
И на грозду гнева

И нема драгуљара Који би
извео ме трепету на сказаљкама
Плећа препустио драгим рубинима
праскозорја Помном и помамном
мравињаку маште Што отвара се
након дуга времена У коме
бејаш Ништа И од ничег
безнаднија Ноћ на жици

ТАЧНОСТ

Речи у које загнурић лице
као у јутарњу котарицу
И оне које стављам у хлеб
попут сусама и ђумбира

Речи којима кажем псу
Срећан си ти са девет својих душа
Овај додир пренећеш преко мртвих мора
Неко ће га спустити у раскопчан стезник
Неко у кљун ласте

Неко ће крхотине зачистити
иза хеленског стуба
Љубав ће опет бити лепа
а случајност млада

Речи којима одевам дете у пољу
и оне које разастирем
ноћима младог месеца

Речи којима откључавам врата
да у мене уђу друге речи
Из књиге снегова
Из говора столара и продавца гљива
подједнако су важне
и подједнако моје речи

Износе ме из пустиње
као зрнце песка којим ће девојка
под свакидашњим стаблом
изронити радост погледа

А нека жена
понад замршеног вира
пронаћи стакалце
Увећану тачност
Снагу изгубљеног

ЗЕЛЕНИ СНЕГ

Шта се још кога тиче живот начињен од ситница
Као да скептични Христић пита управо мене
Која у светионику од увезаних свезака Мислим
Да за живот Уистину Не треба много

Чаша што пева Кад са ње одмакнем усне
И да прими ме орошена поноћ Не питајући
откуда ти сати Које не испуштам из груди
Све док под рубовима предграђа
не пропламса Зелени снег

За огрев Одећу Не треба друго Шкатула
са језичцима златних крести У сутон
Чизме за расквашен пут Капут с оловкама

Неко ко смисао погледâ полеглих
убира Као да чита ритам неуспешних
година Осмехом их везујући
у једну једину Дугу реченицу

Начином на који се Шапатам ватре
Здружују опрезна крила
једном већ нагорелих књига

САКУПЉАЈУЋИ ЦИТАТЕ ЗИМЕ

Довољно је подићи поглед Бистар
горе трепери Медитеран Бачена је со
И ноћ грца Милионима изједених срца
За љубав једне асфалтне ципелице

Доле балони веселих демонстраната
Незалечиво трудна луна Што сваком би
откључала мансарде Пуне ненахрањеног
звериња Да међу залисцима срчане руже
Ка неразрешивости Не вуче и њу
лепенска кап Ка истоку отворена
урођеним спаваоницама С огњиштем
посве близу почивалишту У кругу двојке

Путеви некада ту беху сигурнији Елементи
проходни у трновој ватри Доступној
на точење При гозбама часних господара
Сад је поуздано тек оно што је летописац
изоставио Сакупљајући цитате зиме

А шешир при том свакоме може
однети ветар Прекинув уже од иња
којим песник је везан о голу стену
фебруара Под гранама мрклог зрења
Где играју се деца Размењујући кутије
с гранатама И азбестне рукавице
Док после доручка На пропланку
Богиње лова једна другој примичу лица

Као рубове мараме Са које попут мрва
Слободно падају Грудвице скраћене
геометрије Умни миленији горских
кристала Што цветаху чак и овде Где
тако страшна је самоћа речи и ствари

Неко окреће леђа Из којих исијава
целац Свет се рађа на страни
изненадне жалости Као траг кочења
И мирис паљевине из средишта галаксије

Ил потез руке Трговца на црној берзи
Што са расклиманих кутија отире
астрални зној Спреман да бодро размени
ништа за ништа За ништа све

У ГЛАВНОЈ УЛИЦИ

Сретох Угринова
у Главној улици
Монумент Егзистенције
крочио је међу нас

Али потпетице цептаху И у зраку
титрала је врелина Те у зубе
груну нам цвркут

Мол Ада Сента

Ненајављени возни ред
давнашњих ферија Одмотан
Као ружа

Ободрен кретњом руке и шешира
Све мекши У подневном акцентовању
Благо отисну пешчане вароши
Исцрпеном брзином падине
Попут саона

Међу свеже у нама Газом
обмотане хумке И живахна
пропитивања Пресечена тишином
Којом гласи се Утопија И потајно
вечан У Главној улици наравно
неспоменут Снег

НА КАРТАМА НЕВИДЉИВО

Читати на картама невидљиво
Године ободене на кас
И полетања у зору

У зрак што сећи би се дао
као срж У сунчевом месу
Тамо где несанична
и бистра Стопала би ми опет
преливала вода

Као Александријско море
Кавафијеве песме Мирно
У лаком додиру весла Што зна
да потребан је такав предах

Да гледамо и невине некад ствари, и благе

Биће ваздуха била бих Кип
гладак Никад живљи
У неизбројивом сливању капи
што часовима допуштали би
да буду Што јесу

Видљиво трајање којим струјим
знајући меру И истек трена
У коме без напора сам
И сасвим

МАЛИ ЗАНАТИ

Поруке времена стижу све збијеније
у кратким размацама кише у олуцима
Каткада привијене уз дуге белине
међу важним местима антологијских страница

Оркански ветрови харају каналима уха
Олује гутају дрвеће и кровове
Преокрећу возила као гужвице одбачене хартије
Мешају пустињски песак са егзотиком снегова
као расута слова мегаречника светлости и прашине

са сломљених лукова синоптичких улица
Изазивају црвенило изгребане дужице
Каткад и дуже интервале слепила

За бољих дана слеже се тле
Танке облоге покућства од иверице
испуштају ноћне уздахе заморених тркача

*Палим лампу,
Да огрејем ситне сенке*
можда би још једном утеху и стрепњу
у пламичак салио Лалић

Али лампе те израде више не постоје
ни у продавницама реткости
Иако се на понеком излетничком путовању
дају пронаћи погодни материјали

од поточног шљунка истањеног до прозирности ока
Од млека искупљења

Недостаје рука Мајстора
што дуго над свећом је знао савијати фину халку
А и радионице малих заната у којима куца
памћење
Где вратнице украшене шишарком и вртним
чворком
бивају отворене шапату сателитских сигнала
и детињем кораку уписаном у саг
чврсто усклађених полиглотских чворова

Напокон и оном господину
што изрони из крзнене крагне мрака
и учтиво принесе урну
да латице са уморног сата
прегризавши ланац
у сигурну падну руку

ОДИСЕЈ МЕЂУ СТУПОВИМА

Ако је по Лундквисту
Ни жене ни мушкарци не постоје
*Тек лађе оне што плове горљиво бок уз бок, једна за
другом,
мимоилазе се, пролазећи једна кроз другу*

Тако у мом погледу клизе
бродови некадашњих престоница
док ти миришеш на караване
Обедску бару Јужни крст

И сада након двадесет векова
у којима ти је тражено име у одсуству
поруке душе у малим дозама крви
као у боци јављају о висини и боји
људских гласова
које чеках на праговима
вребах у трскама

Као руком творена
у музејима твојих псеудонима

Сва по мери драгих авети
Болећива попут безвучног филма
А опет далеко од препричаности
коју би могао сустићи
силаском с воза у кишно вече

За твоје роле ловца опасних призора

нацртан је овај трепавичастии костим
Преузет из албума
најтананијих узорака тетоваже
плаћене исклизнућем нити
историјског строја

непомирљивих вербалних ткања
и сковрцане спољашњости коју доносиш
у оскудном завежљају слика

Док бдим
као тиха станична гардероба
у којој пресвлачи се
моја птица са више лица
Чуварка преводнице у ниске земље
и гнезда илегалних плотских реченица

Моје химне сред уранијумског су ћилибара
У разореним пољима космичког текста

Очи су ми влажне звезде
Звучни часови у проходу
спуштају на њих своје цокуле

За много миленијума унапред
не могу склопити капке

Насељени на њима свуда су
као у завичају
ђурђевак и ступови

Храњен толиким болом
са обе стране коже
Епитаф цвет

ИНЦИДЕНТ, РУЖА

Олујни ветар кога зову Дечак
засуо је екран блатом Јасно
сам видео како је вода
Између две палмине круне
Пронела фотељу са покривачем
И непознатог човека Како
у последњем часу спасава
двомесечну бебу

Не знам да ли је успео да је преда
родитељима Њих је снимала
друга камера На другој окуци
реке од муља Док папири
из копирнице тог удаљеног насеља
не разлетеше се Попут циновских
лептира Застрше призоре што спајаху
пространство између моје собе
И пловећих кровова Град мога срца
Са оним непознатим У коме је беба

Сакривен сам у Кутији
Са Аријеловим тихим плачем
И надом да ћу преживети Јер ништа
није само прошло Ни само далеко
Па ни будућност Инцидент
нестајања у судбини Бескраја
и Кутије У башти гласова

Час рукопис отворен На страници
на којој одраста Мали принц

Час крипта из које шири се
хоризонт фламанског платна

Виртуелни витраж Ружа

КАЗАНОВИНА ВЕЧЕРА

*Реч у поезији није пука реч
она вуче за собом десетине
и хиљаде асоцијација
Дело је прожето њима
као петербуришки ваздух снегом
за време вејавице*

И као талас Капљичастим нитнама
прикуцан за кишни дан Дошапнула бих
Шкловском Ил мрежа озона
и соли Налик светлуцању коже
Коју велеградска сирена позајмљује
свом памучном трикоу Док по обалским
кафеима трага За учитељем једрења

Мада ту и није реч о фасцинацији
учитељем Нити знањем бродарења
Колико о маски од средоземног јутра
на њеном лицу Што има способност
да заклони ону претходну Од чистог
дрхтаја Чинећи то уверљиво
Уз fine сензације што рађају се
Наношењем шминке И смислом
за преступ Однегован од стране
оног другог у нама Што одувек
Чекао је прилику да иступи
На календару помешаних листова
невидљивим мастилом потписујући
позивницу за Казановину вечеру

Сомот завођења Похоту
презадужене маште Што свега се
дотакла Предујам зграбила
И куцка по плохи Нагонећи
на брзе потезе скакача у игри
Где једно ново ти чека
Са обе стране стола

МЕРАЧ ПЕСКА

Оно што чекам, минуло је
Хименесов облак Мрва што расте
Запоседа уздах И ужас расплинут
у врелини Као птица неспажена
Што начини круг У зони
забрањеног лета Изнова окуси
Како ризично је Како заносно
поглед померити Ка прштењој
ивици смисла Стази од стаклених
перли Једне од плавих планета
Где нема стазе којом лако се
Безопасно хода Иако свака пева
Весели се Отвара ковчег наде
Раздраган бездан У који
ни пробушен тропар Ни црепић
за успомену да спусти
Пуна заорава Рука

Једну од месечина чекам
За вечерња платна Зделицу
боја изгладнелих Као око
Балон разигран Још невин Нулти
Над главом дечака што спава
Као Ендимион благи У хипнози
времена ниског У магли
Где обриси предела бледе
И тренут по тренут живота
смрти Сјајан и оштар Попут
зрна Кварцног Низ трепавице

пада Ту где прозирно је
Непостојано чак и Ништа
Где мерач сам песка На усахлој
Непостојећој води

ИЗ ЖИВОТА

Заволех те из живота Моја музо

Из предела описаног светлошћу
осмејка Под којом перунике
Склоне азуру Сликају моје танке руке

Име ту дозива порекло Као јасика шуму
И цртеж на кожи рађа покрете медуза
Пејзаж воде И прозирно слеме
под којим Одувек Сања да расте
најугроженија мањина Смешно
малено ја свакога У мени

У улици тихих огледала
Уграбљеној добу пресудности
У ниској облачности Где попут снега
ново и топиво је време

Заспиш са мном А у шкрипи вратница
између две ере осванеш Пегице
на врату било чије кћери Плацебо пилуло
мојих залазака Тананих и сетних

Под плимом мраза Где сва
твоја стварност љубавна је игра
сребрних пужева На смрт
растављених Што стапају се телима
без дома Пуни бића и нигдине

Као писмо осетљиво Подупирући
сву раскош изгубљеног

ГОДИНЕ, ПЕСМЕ

Ћутке и помало отпијам
срце И то је песма
Мескалин што запали очи
преосетљивошћу

Тако јасније чујем шишарку у паду
но гласове с тржнице Осетљивија
на одјек изгубљен него на кораке
што примакну се И опасно буду близу

У мојој су јакни А другачије
од мене Године Моје песме
У обичном дану Кад свакога часа
пукне капилар И троле падају
у ваздушне цвасти Пречесто нестаје
светла А стварност склона је повлачењу
Наелектрисана прекобројем
малених За истанчан осећај апокалипсе
готово неизбежних катастрофа

Ћутке и помало отпијају
срце Године Моје песме
Ваздух немогућег Из гондоле
над литицом На жици

Где машиновођа и кочничар
у видљивом спору У паници
Пале видик страшни Што у мени
зауоставља се И жари

ОПСЕДНУТИ ГРАД

Добродошао чкаљу
Чудновата биљко опреза

Будиш се Сред ниских предела чула
на које се ослањамо Као на рушевине
оплетене телом Кад све је угрожено

Господин Когито и у теби опомиње
*да ево наилази време/напуштања домова
лутања по џунгли/луде пловидбе
кружења по мраку/пузања по прашини
време гоњенога*

Зажареним крилом шибаш ерос
ужаса Казујеш да попустљивости нема
Да лахор додаје уснама речи
што испредају нерешиво Начином
којим дишемо Дим и смолу
И метак хватамо уснама
Као падалицу

Мали замагљен вагон у ноћи
Загрљен смрћу Тишина погашених
табора Прострељен број Тако драг
читању додиром Међу двостраним
хроникама Сред покоља прекобројних
Одавде уназад И отуда опет
ка свежим успаванкама Од камена
Отпуштају ме са службе светлости
у којој Као ни у сузи Не опстаје све

Растопив је њен балзам Попут прашка
за снове И чиста урођена тама
каменчићима звони У стаклу примирја
Док затварам прозоре Срцу
Проверавам браве

Јер имам нешто Бистри такту
с инструмента свиле Док ходам
по твојој милошти За стопама девојчице
у хаљетку етиде Што далеко за собом
Праменом у ветру Из круга
бодљикавог Око моје главе
Изводи Опседнути град

ШИНЕ

Кад-тад шине изгубе прагове
Мистику нимбуса Не чујеш ништа
кад положиш на њих ухо

Мембране су те што памте
бешумно Меко наоружање
мисли Одговор никад довољно
спреман За нагле одласке
Сезону умирања

Разговарати треба са својим
временом Бодре ме иглице
знакова у етру Тиха пошта

Али тај разговор већ завршен је
За утопљеника у скромном оделу
Пуном очаја и поморених риба
Под мостом У граду у коме вести
путују брже од спаса И анамнеза
винова под сутонским удицама је
Насамо са бујањем грана
у плућима непознатог

Ту вејем Сред космополичних
миловања влати Од којих ни једна
не умире за ме Неотворена сам
изложба слика На којима дуго
У ватри Пуцкетају метафоре

Прислоним образ Слушалицу Трубу
За прилив блуза Гутљај фада Звекет

немог кола Поруку изгубљену
оних што не знају да вичу Као да
познају ме Сасвим добро
Као да читали су моје око И било
Готово нечујно Страницу
по страницу мене

Шине у пару Што не дотичу се
Завијутке Звоно скретничара
У најудаљенијој од мојих провинција
Где слеп је фењер Што се њише
Жедан уља душе

ПИСМО НА КОЖИ

Ти мала бела ружо

Опет путујеш пределима
где нико није раскрчио снег
нит возачка окна умио
брисачима кедрових грана

До ти сама

Смехом у танком грлу
и прелетима одавде
онамо

И опет назад

Сасвим неким
другим путем
отуда

Док ово записујем
време је наго
Без ичег приписаног
са ове или са оне стране

Као лице над вежбанком тишине
са којег је рука склонила косу
уздигав је до руже на потиљку

И нешто мало
попут вршка оловке или креде
па и самог оног лица
умивеног одразом на папиру

док заплићу језици табора
у метежу и паљби
ово и оно добацујући

ни од чега је саливена
чиста одбрана времена

Долази ми стабло
у зимским сузама

Не заводи га лампа
светлости спретно размештене
у окнима празнине

Ни брава од цимета
Ни окна од звезда
на модром своду
од студени што звоне

Пружа ми мале маказе
Давно изгубљене
међу кућним предметима

Не бих ли од танког
тек накупљеног сребра
искројила његов одраз

Исто такво
зимско стабло у сузама
Ледену олују избеглу
сигурносним сазвежђима
Нагу и разуздану

Као плес
два зимска стабла
у мени

Мајстор си ти што свлачиш овај грм
чинећи ме скупљачем латица
непостојећег збира

Безглави возач патафизичког точка
што непрекидно увећава обману
Знање боја неусагласивих
са етром суштине

Поиграваш се час једним
час другим углом ћутње
у облику моје собе
Нагим и разблуделим трном
што расте Отискујући ме
до последње одаје угљена

Где срце удара меко
у азилу дечјих душа Обневидело
међу белим постељама
Као лептир у снегу

Заобилазим продавницу
са дневним вестима
Дивље су и посве ноћне
дневне вести

Једнако као и оне вечне
из разговора са демонима
које и иначе не можеш избећи

Док свака те реч спира
Као у загушљивој купаони
мало преостало ништа заваравajuћи
бујним облицима говорне пене

Тихом поштом

И другим справама
за кројење гладних одела

Ова жена
што на перону опрезно газе
гранчице плавог мрза
улазећи у воз који пристиже у станицу
могла бих бити ја

У последњем вагону
сред замрљаних прозорских призора
док раствара цветни плед
и смеши се лишцу снежног цвета
на крилима

трудећи се да у исти мах
заподене разговор с тобом
који овом железницом не путујеш први пут
и свакако не само у њеним сновима

већ као неко ко мирисом дима и калаја
одавно већ по налогу снежних заната
умешно подешава оно
што са сновима збиваће се и сутра
и одразом тог истог знања у сликама
иза прозирног имена
мог града од стакла
види и мене

где правцем из твојих мисли
трчећи уз траке плавог мрза
у овом часу већ сасвим сигурно
машам се ручке од иња

На вратима воза
што у магленој вечности
тек једног мог дана сата и трена
пролази кроз ову станицу

Господин тај и тај
знате га већ
Чувен по свом танком алату
и прозирном скалпелу
којим барата при резидби
непокорних грана што бризну
из његових беспрекорних
целулоидних слика
једнако би о јагодама
Док мене мучи
блиска крв плавог мраза
Налик купинама
Откључана метафора
у коју уписан је и мој дах
Капија неузвратности
У сенкама недодирљивог иња

Човек по имену Ристовић
кажипрстом на коме се пресијава
малени бисерни напрстак
куцка по актима од сребра

Као од шале вели он
све ово може постати
јастук од трава

Ако преокренеш
редослед мисли и реченица
смером којим се сусрећу
одломци разговора
из ненаписаних књига

Или ако прихватиш облике
што лебде у руци дечака

Штавише и саму ту руку
у којој је игра оставила
заборављену
своју стварну моћ

Спусти ту сребрну кашичицу
у сребрну зделу

У празнину коју је облизнула
не глад већ чиста
сребрнолика празнина

Дођи да гледамо први снег

Као да овлаженим очима
потписујемо ране радове

Толико пута избрисану
и изнова навејалу
врелину душе

Станујемо у ватри
На пламеним спратовима
Где све прошло заувек је нађено

Једни друге походимо
стакленим лифтом Тихо
у себи одмеравајући
угарак

Намештајући на рамену
ружу од пепела

Не зови ме из даљине

Ту гломазну конструкцију дана
у позадини твог гласа
са ужурбаним механизмом
неразумљивог ума изнутра
и гранитним катапултом звона
сулудог бициклисте на излазној траси
непознатог града

не може издржати склониште
од десет преплетених прстију

Не говори ми ништа
из племенитих говорница
обраслих перорезним ружама

Пуцају и вриште
чаше горке кишнице
и гробних древности

Бацају у вене
потомство крхотина

Клетву у књиге
Стакло у семе

Не шаљи ми пријатељска писма

Данима сам у подруму
са мртвим поштарем

Добар је то човек
Познајем га годинама
Никада не бих пожелела бољег

Немам стога ниједан разлог
да не поверујем његовим
добрим мртвим очима
када у њима угледам себе

Итекако мртву

Не куцај Не звони
Не шипај даљинским везама
по мојим вратима
и телу

Морала бих подићи
руку из ватре

Неподесну
за облак твог лика

Неприкладну
твом осмејку

Ружи од папира

Квадрофоничне справе
звоне у зору

Смрт је у току
Зову из Цеха песника

Како да дођем
Пада ситан снег
Црне тачке прекомерно расипа
по отвореном друму

Таксистима расту
крила од леда

Све је то живот
поручују из Друштва
мртвих песника
Писмо на кожи

Како да не дођем
С ружом крви одраслом
на строго преломном
месту На мосту

У сунчевом коридору
У пени У певном гесту

Добро је
што сам Нико

Ништа
испод трна
што тишти

Ти трговац трном умивени
на мојој грани

Пуним устима једеш
моје страшне
урођене плодове

Од кристала
Од крви и меса

Блиска добима сјаја у очају
 Близанац тврђаве у челичним сузама
 човек са именом Ахматова

као да чита
 наопако исписану шифру
 у зрцалу од папира

нимало зачуђена
 што види ме над кутијом
 у коју закључавам речи
 бледа и од поезије
 неопорављена

на свој начин деликатно
 и јасно ми сведочи да

*Нестају сећања, мисли, речи
 На тој ветрометини
 Ту се и уметност чак вечна
 Голуждравом чини*

Да бити песник исто је
 што бити улична светиљка Фењер
 Плинско светло и напрстак
 из којег восак веје
 слом у зору

Нага светлост

Искуство песника
у мењави догађаја
којима никада
неће бити равних

Иако од Истога сачини их
Мајстор времена

И различито
за сва времена

Звечарка је на небу
Видим како нас мрак види

У зимовнику за бицикле
као облутке бачене у игри
руком славољубивог бога

Дечицу уснулу
у уму зачетника снова
Госпе у дрхтању
Јоргован у младом
стакленом науму

И тебе
на клупици од леда
Уз моје раме
од немоћне ватре

Сјајан трн уперен
ка једном дану наших живота

Кртом од ничег

Причају да ће мрак
Снегови све невидљивији
моја ружо

Али ја имам тебе
Латице са непребројивим
загонеткама мириса

Ти мене у трагу трна
мог писма од иња
Љубави посве овдашње

Налик причи што себе назива
светлошћу и тајанством
Дисањем на уста и нос
и све друге храмовне капије

Што чиста је творевина чудесног

Нимало другачија
од одблеска телесног
у ванчулној и више пута
умноженој фикцији чулности

Не лови ме
разјареним одајама
Не везуј навикама кише

Зар не видиш

Виола сам
под болним снегом

Иза сваког стабла
У непрегледној шуми
чији си јединац

Размичем сва своја мала
случајна Ја да приђеш
Кад у мноштву себе разазнаш
оно које би ми послао

Уистину
тек то двоје потребно је
не бисмо ли
за непун трен
били једно

Бити никад хваљен
писац крхких редова
о најтајнијим местима
посве видљиве суштине

Меког ништа
што блиста и рањава

Исто је што бити чврсто одан
танкој и прозирној мапи
коју сребрним шестаром
и угљеном оловчицом
у мртвој души изнова
међу пршљеновима
прашњавих путева саставља
непознати никад слављен
обновитељ карте
Небески шетач

Не могу те пренети
преко воде
којој не разазнајем обале

Низ реку теку
наплавине од мртвих ружа
Узводно отпор
силе протицања

Наго је ноћно И наго
дневно биће Дашак
скршеног бадема
у коштици смрти

Уистину
зрак тек само

ШУМ ЛАВИРИНТА

Ништа и не хтедох

Вредност неопипљивог
Подводни замак Течно огледало
Одблесак изгубљеног
у дражести појаса

Ту где умор сешће
да разговара са мном
преко водене трпезе

Јер и пре ми је у клиској одећи
са каменом за памћење долазио
Без лавежа Без жига

А где је воља
коју носих траговима
Разведоше је непознати
у поноћне депоније

Моје улице су пловидбе
Путеви плавобеле крви
И очи ситуле Дом слика

Ја сам медуза
Ја сам цепелин

Иконе расту
кад поглед подигнем
свему вољеном

Скицама насељеним

драгим аветима туге
Лавиринтима где сенка свака
зањихала се и примакла
у хору дечака
са фрулама од стакла

ПОЛАРНА

Зар нису читали будућност
И да лепе се о зидове маузолеја
гласови безнадежно

Да од јабуке града
давно златне у себи зањихане
и дах би да спере
уста језик грло

Гипкије морам изронити
из зрака чије монаде
уздах знају бити и оркан

Уздићи се са кришком
локума у коси
Обасјати лук што клизи
са леђа бика ком подводи ме
одисеј месец гладан нарације

Једном од дванаест хиљада
умиљатих налога каже
Хајде сад Причај

У малом амфитеатру
налик уздигнутом
воденом степенику
ког знам јер одувек
тамо чувах речи
Ронилачки уздах
крхак корал

Где први пут пожелех
да разумем простор
опружених димензија
Светлост на води

И тако почех

ЋУТКЕ, ПРИ ДНУ

Трен расу ме
Као ђурђевак блага рука

Покретом бацања коцке
са сенкама свежим
међу којима ходећи
убрах божји трн

Грм по укусу дрозда
Хлеб на црти
Ван кога једна по једна
новела са пагодама измиче

И вео пчела багремових
над гранчицом је исплаканом
Под паском снега

Где девојче са тророгим шеширом
И пас са повеском на очима
заћи ће лета непознатог
рачунању времена

По трагу водене карте
Што ћутке При дну
Пословима испуни ме
И данима

НИКО

Сам си док сањаш
Јер сањати можеш као и свако
Као да пливаш

Умеће је то које изводиш
једино сам Обгрљен
непознатим покретима
Настањен водом
Лакшом од пустиње водâ

Са удовима изливеним
мелопејом С устима
на почивци морских трава
Дрхтању катедрале

А ипак тонеш Тачка
с изрезаним папирним крилима
Запљуснута светлошћу облом
којом казује се господар водâ
На командном мосту
док управља заставицом
Баца модре читанке
у очи што виде само
како сам си док сањаш

Као кад певаш а нема гласа
И не подржавају те други гласови
Иако и њих сањаш

Нема слушача
Ни водитеља твог сна

Посвуда сам
Нигде И нико
И тихо је И даље
Без ветра

КРОЗ ОБЛИКЕ ТРЧЕЋИ

Једнака другим љубавима
попустљивост је воде

Градиво за тренутак савладиво
Скрипте младалачки обећане
питкијој светлости
Јачој од оне коју би могла
понудити маховина
у договору са обалама
Тиха и гипка

Као глагол кроз облике трчећи
што записе оставља у кутији тела

Ил птичад нетремична
Расколима опијена
Уз несанице постројена

ОЧНО ДНО

Катрен анакреонтски
из богатих уста
Залогaј јасан тек ономе
ко искусио је дане пусте земље

Дах енклитике
што узгред и изокола
душник подземља ваја
Кичму мандраголе
Кртоле и красуљак

Док удари плавог плода
не пристигну као непогоде
водених грана

Одакле потичу легенде
Па чак и само очно дно

ЈАКОВЉЕВА ШКОЉКА

У тами скован је
тај први Харонов нагласак

Голи живот алги у наборима
потопљених година
Преступ пресвучен
кожом воде

Као ухо Извежбано
да у облаку пене
на доку насукане
чује галебово срце

Као прекршени завет
гладовања Пред оним
што наликоваше твари
саме прозирности
којом згреших

Под аркадама
Међу редовима
бродског дневника
и запечаћених буради

Гозбом нетакнуте
светлости Након буре

РАВНОТЕЖА ВАТРЕ

Стрпљива сетна ведрино
са укотвљеним унцама финог злата
Налик упреденом концу
пауковог стана
одакле све ће једном
опет потећи

Ту где отпочињеш
већ сам будна
Где гасиш светиљку
на колону исписујем
арију добре воље

А ти редови Ни замор
Ни преимућство
Тек летвица подигнута
за скок из одуке
у свилама што расплине се

Јер циљ мекоте
несклон је уздизању
Свуда раван истом
снежном срцу

Ветар из хитрине заустављен
што аулама уха шуми
Крв након бродолома
у зиду корала
што место опстанку тражи

Равнотежу ватре

ВИЛАНЕЛА

Лествица јутарњих вокала
шифра је коју читати може
и човек слеп Или онај
са раном пристиглом
у сандуче звезда

Нит сјактавог влакна
што уздрхти и сконча
Ћутња у риби
окованој оклопом рибе

Скала препуштена
узглављу од Панових нота
Коју у великој тихости
понављају ниски сузни облаци
Што и не беху стварани горе

Пастири гласова разносе их
кроз поља куд промину
стада потонулог облутка

Што ни живим ни мртвим језицима
не дају се препевати

ЦИПЕЛЕ

У стрепњи нежној гледам те ципеле
На челу поворке хладних стопа

На једној копча под прахом насеља
На другој ланчић са руба пута Уроборос
Фино грађена иронија И звекет воде
преписан с усана ожеднелог

И бурлескни гром ципелиног језика
ког од врата до врата разносила бих
као серум ризика И божићне звончиће

Само кад дао би се раздвојити од шаке
чији пепео ли сам Почетак плахог
плашта Станица заступна Овејали
храм безмирисног свемира

МАГИЧНО ОКО

Родно тле светионика ово је тело

Земља одбеглиштва
Где дуге и кратке светлости
за много дана унапред
измичу Као свечаност присна
Избрисана из календара

Повод избивању тако великом
Зар ово је тело

Као предмет изнова затвара се
у сигурност склопљене књиге
што своје разлоге слаже пастелом
смираја Из кога расте зид
И столетна за зидом смоква

И ритам кише и смоквина пада
капље у жаркост светла

У око магичном оку
ког усадих да видим близу
што је далеко Атлас у стезнику
груди Архивску одлежалост
хоризонта Што пролази крај ока
Толико дуго колико потребно је
да уочим различитост истога

Сродство у памћењу лутајуће
целине и малене напрегнуте
тачке што вреба Унутра

ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ

Несавладива је азбука
очигледност

Али само на њеној литици
могу кушати замишљено
Аргонаута омиљеног ишчекујући
са излетничким ранцем
натовареним причом

Без финих прелаза боја
неприступачни су ми
извештаји о водостају

Шта бих знала о мореузу
у летовалиштима дубине
О ширини царског реза
на трбуху планете
Равнотежи леда и отопина
што стиже старењем поште
У исцрпљености боце
и овлаженој назнаци
пуног састава тајанства

Да није таласа
Њутновим дремежом
заљуљаних Постранце
С ударима о слепоочнице

Да нема реплика
о подводности васељене
саздане као рондо

потопљена времена

Те оној што ме вуче за руку
трзајем који тражи обе хемисфере
неизбрушене и у једној речи
могу кратко у више гласова
а опет спремно изрећи
талог недовршеног
Аквамарин

ТО ШТО ЈОШ НЕ ПОМЕНУХ РИБЕ

знак је да успављиви напор
прихватања дубине
противан је покрету

да ронилачка кошуља тешка је
попут панцира тканог
од различито обојених праваца

да видрасти ројеви искрадају се
из шлемова уморених шкољки

да стопалима одупирем се
о мрвљење целине

о неизмериву лакоћу праха
што одиже се док тонем

и то што још не поменух рибе
знак је да у говор водених уста
вртоглави сјај харпуна
са набраних површи међ копнима
кроз посмртну свечаност пене стиже

У ПЕТ

Минути у којима пароброд касни
нису само изгубљени Мртви су минути
Мртви у њима су они на палуби
Ништа мање и они на доковима
Напросто не живе

Јер оно што стиже на време
једино може дати наду оном
другом Што на прагу је смрти

И што на време долази утеха
безмерна је онемо што само себи
Просто Изнутра У знаку
љубавне предаје каже
Без тебе замало што нисам умро

Истим речима изрећи би се могло
и знање о онемо што пристиже
Јер не носи ништа уграбљено Ништа
наслеђено Ништа ни мање ни веће
од губитка у који претворило би се
чекање На бриду ишчезнућа
Од голог непостојања сачињено
Што занавек би непостојање остало

Да није утехе тачног и одсудног часа
Што блесне на време Тог сјаја
плавог гроба што не доспева изрећи
ужас растварања који од настанка света
незауостављен опет би зинуо

Без предаха и краја Да није онога

што стиже На облокано место

На ујед На празно пада

Где у малом распознају се

оспе огромности Присуство казујући

Као рачићи у бистрој и питкој води

што налазе живот Иако непливач у њој

може изгубити дах Прогутати смрт

И ту Једнако као на отвореном

Бурном и широком

Као цвркут у зору У пет

Разложив на ваздух којим титрају

гласна влакна Узрујаност Иза нотне

црте Изговарајући несаничну песму

Којом и небиће бићу Једном

У свим временима каже Дан је

КАМПАНИЛА

Хтела си тишину
још једном питају звоници
прибирајући крљушт и паперје
с прстења на води

Осетљиви на брујање
бродске утробе
и зуј светлости јесење
расуте као калез
у маглено злато

Пружају ми гнезда
у којима се није
окупао нико

Кажу да музика почиње
кретњом слике
орошене изненадним смислом
који стичне бол покретом
озлеђеног ваздуха

А не завршава се
ни звуком густих прегршти
којима озидих сан
немушти У глави

ВИТРАЖ

Те боје на ивици плача
Што бризнуле би Да их
мајстори не заустављају
рупчићем од химни

Тај епилог У расејању
Лађа од небног стакла
коју затичеш у молитвама
Крпиш на коленима

Изнова би хтеле да схватиш
како звучати могу
усклађено Док грле те
челичним бравурама
разносмислено

Као древни дечак
љубави У игри
са гуштером и облаком
И у души постојан
тек умивен бол

ТЕСТАМЕНТ

Бејах ли Упрегнута
у зидове што руше се
по дневној скици У тело

Залагаоницу у коју положих
аутостраде Мртву трку с ћутњом
где лица размењујући
у подели рола седе вечно мудри

Као тачка коју у висини ока
држи снага срицања изнутра
Или одломци увезани пејзажем
Јачи од покрета прста
који гурну зрно Једва
видљив траг са жалобног једра

Под којим бејах ли

Ил празан ковчег вучем
путем коме ноћу расту крила
Замичем дубље у ноћни тул
не знајући бејах ли

Завештање бар Атрибут
онога што од мене
раздваја се Опрашта
Из даљине дајући знак
Као давност Као дављеник Као

НОЋНИ ЛЕПТИР

Слушала сам жену
са именом Нао.
Певала је дозивајући ритам
невидљивог добоша.

Ударајући дланом о груди.

Разумела бих жену
са именом Нао
и да је само певала.

Разумела бих је
и да је заборавила речи
и мелодију песме.

Или да је само ударала
своје груди.

Али она је затворених очију
прстима ослушкивала
слепу пустош коже.

Прашину бачену
у празник песме
унутрашњег ветра.

Додирујући кључну кост.

Као распеће
под којим гори
ноћни лептир.

ДВА МИНУТА РУЖЕ

Кад стигох на вашар виђеног
све беше потрошено.

Шатре скупљене.

Сагореле у западу.

Ордење подељено.

Права приграбљена.

Остало је још мало тога
на слободи

опоменуше ме окупљени.

Можда тек два глечера

под звоном.

Мени се она учинише

налик стакленим дојкама

што такну се у ходу

жене од песме.

Бејаше то доба краја света.

А ја јој пожелех исто што и себи.

Ништа ван обичног.

Шољу кишне капи.

Два минута у животу руже.

ТРЕЗОР

Високошифровани трезор.
То је срце.
Издајничко понекад.
Као моје.

Отворено на прву цифру.
Један поглед.
Са безазленошћу детета
што само је код куће.
Са осетљивошћу за зов фока.
За пса без узице.
Слепило пред семафором.

За преносиоце
неуротичних громава.
Или онај сувишак нежности
коју само танак зид
коморе дели од слабости.

Где спава мисао.
Тужна звучна виљушка.
Где писмо пружа корен
као платан зањихан
барокним отпором лирике.
Где пригушена светла уче ме
да пратим скривене плесаче.
Танго замишљеног.

Уистину видим срцем.

Стенограм му је

дубок и јасан.
Као птица ватре одлучна
на танком рубу.

У снеговима егзистенције.
Запис дуг и многострук.
Као траке око груди
малих царева Истока.

Прерана мудрост.
Више пута пресавијен свитак.
Камен иза наречја изгубљеног.
Још неокушаног.

РАЗГОВОР

Линије беху искључене.
Екрани склопљени.
Торба са актима од метала
заборављена на клупи.

Није било атентата
за који бисмо могли знати.
Бочице са изотопима
не беху украдене.
Блиндирана возила нису
скретала са друмова.
Никоме нису стављене
лисице на руке.

То није могла бити ноћ смакнућа.

Реке су текле.
Гладни гладовали.
Реге-салса љуљала ноћне
палубе засићене летом.
Музичке продавнице
њихале се у скупоценим
лабиринтима звука.

Градске куле лебделе у дивљој
заводљивости ласерске месечине.

Ништа се посебно није дешавало.

Само је једна ружа прешла
путању запада. У посудици.

У сенци стоног рачунара.

И на рибњаку су искриле
посребрене речи. Поскакивале.
Пловиле каналима.
Убрзавале на бранама.

Испод маски од разнобојних
каменчића устрајавале су
јонизоване мисли. Као прозирне
јесетре од којих изненада
заблиста кожа воде.

И емоција што расте
распростире слике духа.
Као кад раздраган
отвараш прозоре.

И у разговору неприметно
постајеш сличан некоме
ко се купа.

ЧУН

Нерадо али ипак користим
уличне банкомате.

Када за то дође време
приложим податке: неколико речи
из биографије о ником.

Из недодирљиве империје банкнота
невидљиви скриб одговори брзо.
На маленом сребрном тањиру
нађем конопчић за повезивање
молби и писама. Окрњени стакленац.
Папирни рупчић у рекламном
мирису сандаловине.

И једну латицу руже.

Лица окренутог свему
спољашњем. Опрљених рубова.
Узвинуту у нејасну висину
и муње металних просева.

На асфалтној пучини
мој усамљени чун.

ЛЕКТИРЕ

Ту сам да не бих била нађена.
Да певам а да то не будем ја.
Рубље на конопцу да сам.

На чистом ветру странице
бела застава предаје.

Мрежица нерава и опис листа
изнутра што живи испод имена
које изнајмих друмовима
куд упуте се очи што роне
изненадну блискост.

Иако лаких речи нема.
Промајна су врата иза којих
склоних векове недостајања.
Писма теби што лепа су
због одговора које ми шаљеш.

Ни тежина текста не постоји.
Можда тек густа сенка говора.
Вакцина у штиву што сабира
изгубљене крајеве прича.
Суза из ампуле што поглед учи
да лизне каменчиће и песак.
Ниске земље. Пре него што
зађе у пределе залистака.
У само срце ствари.

Те руком из оне које у мени
као да нема могу погладити

побуну ружа. Убрати овај дан.

И за трен један као никад бити
то нежно то страшно биће смисла.

ПСИЋИ

Научих се хитрини.

Да ухватим бар понекад
покретом зуба у сну
мисао у ноћној кошуљици.

Испружену у димензијама
два света којој изјутра
у оба биће одвише хладно.
Први слог дана схватиће
као окраћалу одећу.
Обућу премаленог броја.
Ишчезнуће у колуту чајне паре.
Провереној вратоломији невидљивог.

Научих се стрпљењу.

Као дабар на постељици воде.
Задовољан и засигурно збуњен
док зубом штепа коштуњаву
опну гинковог плода.
Јер плен је његов. Али
шта у њему одиста пише?

Научих се празнини.

Божјем дару
са фабричком грешком.
Испорученом и на моју адресу.
У чему заиста нема
ничег необичног.

Ваља се снаћи са тим
бесконачним материјалом.
Искројити га маказама
ван уобичајене употребе
и важећих поруџбина.
Које ћу тек морати измислити.
Обазриво и са финим наумом.

Јер и то Ништа ткање је
племенитог порекла
приспело у скици белине.
Неутешном албино узорку.

Корпа младунаца
којима пигмент даје топлина
покренута усијањем
унутрашње ноћи.

Јер само на температури
живота расту умиљати псићи.
У чему заиста нема
ничег необичног.

Реже, уједају. Кидају
ваздух без својства.
Речи без сродства.

ОТИСАК

Све велико нестаје.
Кида се под облаком
што налик је отиску нечијег прста.
Замагљено празнином.
На оку нишана.
Мрљом у којој се не може
опружити тиха светлост
или недеља у којој
огледају се ствари.
И кандилце усправљено у срцу
под којим све расте.
Просто. И чисто.

Велика је само моћ
што залупила је сунчева врата.
И још једна. И опет једна.
Осмехујући се белини
која више се није могла
сетити ничега.

На мелодију песме
„Небо и песак”
песник из династије Јуен
написао је: *Човек
сломљеног срца
стоји на крају света.*

Зар крај је већ био?
Тако давно.
И живео тако дуго.

Да могу осетити га
овако близу.
Као под језиком
речи од стакла.

РУЧНИ КОФЕР

Да гласници и данас трче
са вешћу у грлу
можда би преживели
дужину стазе.
Не и тежину вести
коју треба да јаве.

Али *данас* је безбојна и
превише гласна тачка етра.
Лака победа над растојањем:
Сви као мета. И свако
више пута поражен.

На твоме лицу ипак
дванаест је годишњих доба.
Док исецамо јучерашњу
штампу једнако страшну
као што је данашња.
И древном умешношћу
(древност је полифонија:
једно вишегласно сутра)
од загушених страница
стварамо раскош празнине
и танке прорезе за очи
на нашим маскама.

Тако можемо неометано
гледати у платанове бобице.
Видети прилике рибара на води.
Димњак под звонима звезда.

Теретану у којој се вешто
и без руку одиже и мирно
у нирвану спушта сунце.

Теби је та вежба
налик ритму клацкалице.
За мене логаритам:
понекад сламка вредна
трена. Да уздахом
пребродим ноћ. Понекад
златна полуга. Бол
којим купујем сутра.

Малу постељу. Ручни
кофер срцу од стреса.

МАЊЕ ОД ЈЕДНОГ

Време ме помера.

Као пртљаг изгубљеног
путника на терминалу.
Боцу која је под претњом
хитно морала испразнити
простор. Испити поруку.
Међу таласима што бацају је
од ничега ка ничем.

У постави ми је полиса.
Лака укореењеност.
Телекартица.

Назовем свој број.
Одговара Моцарт.

На мишици тетоважа
вакцине. Уистину та сам
којој уснама по телу
сликаш иконице добављене
од провајдера у суседству
глувог доба.
Кад смо самљи.

Повремено износим
на сунце матурску
ципелицу. Пенкало
које говори. Да јесам.
У стриктном броју
карактера. Обучена.

У стаклу.

Уредно. Још увек.
Стиже ми позив
за сваку револуцију.

Као да Биће и Небиће
ионако не ратују
илегално. Под мојим
именом. Нетремице.
Као да ми је завештано
хиљаду живота.

Кад скинем оклоп
на голој кожи откуца
Ружа. Да од рођења
презадужена сам.
Да одувек ми преостаје
мање од једног.

ХЛАДНА ГОЛУБИЦА

Говорили смо о поезији.

Мисли пролазнице
огледале су се у излозима.

И речи нетражене
проналазиле се
у својим промишљеним
и осетљивим бићима.

У кратким ћутњама
готово да се могао
зачути звук сличан
оном кад се склопи
сигурносна брава.

Кад деца су
на љуљашкама.
И хладна голубица
на сувом длану.

Кад ствари напoкoн
налазе своје место.
Светло и озрачено.

Као изненадно
пресељење оних
што никуда не путују.

АРУНДАТИ

Необично је лепа
љупка и снажна жена
чију суштину чини човек.

У једној од малих
и бесконачних својих
одаја мудрости
у стању је ослободити
водопад.

Или у загубљеном кварту
замршеног света
прочитати судбине.
Као прву књигу
на коленима.

И у веловима векова
препознати обманом
обмотани нож.

У наизменичним
струјама крви
открити истине што уистину
не могу бити
нека друга стварност.

Само увек ново
плаво сунце и месец.
Маслачак и травка
које можеш наћи
у истој свадбеној постељи.

Под балдахином.

Као близанци што су.

Као кашика у кашици.

Као празно

што постоји

да би било пуно.

Као ти и ја.

INDIAN SUMMER

Добро је каткад
располагати редуванцом.
Окружити се излишним.

Нешто у поретку
очигледног тада може
бити преусмерено
или одстрањено.
Вештином витезова
уметности.
Или одгајивача ружа.

У игри сувишком
губитак не боли одвише.
Ни заувек.

Згусне се у разуман
смисао. Резиме. Поенту
драмске радње у којој
логично је понудити
краљевство за коња.

Одједном наћи се
у пределу живота.

Са песком у сандалама.
У брвнари са погледом
на пастуве у јутру
шумске магле. Што лелуја.
Двојница есенције
која измиче. Премда

и она је ту.

Индијанско лето у телу.

Са збирком плодова
прошлих. Умирујућих.
У часу кад све купљено-
-продато је. А никако
не гасе се тешка
светла берзе.

И за две-три капи
воде на длану
у јутарњем огласу
траже већ целу руку.

СТАНИЦА ДЕЛФИ

Јутро је.

Буди ме мој Аполон
Претраживач.

Станица Делфи.

Ништа о себи
знала не бих
кад бити млад
не би значило
бити стар.

Под витаминском
маском на лицу
носити микенски прах.

Слављеничке свећице
гасити дахом Мнемосине.

Јер опстаје све.
И ништа посве. И трајно.

А знање је закључан
програм. Ако је кључ
под отирачем провајдера.

Тек доживотни кредит.
Испод неисплаћених
меморијских рата.

За длаку изгубљен.
Избрисан миленијум.

ПОТПИС

Свемир је снажан и чист.
Научио је губити.

И његова музика
мења се. Од високог
дура до ниског мола.
Трептајима недоступним
нашем уху.

Његови перкусионисти
прстима светлости
помажу у порођајним
салама препуним звука.
Изнова стварају. Обновиву
смртност. Пољубац
моћнији од нашег света.

А њихова кћер и мати
моја Кугла обавијена
копренама велетрговина
распушта пчелињаке.
Не чује. Ниске октаве
светлосних година.

На кућном прагу
дочекује нас док се
из лаке вожње враћамо
са шумором у кесама.

Испраћа нас у ковчезима
што клизе хитро. Уличним

сечивом. Вечитог јануара.

У ројевима знакова
необележена расту
свакидашња гробља.
Са централном алејом
сред бића. Где пијем
кафу са снегом.

Понекад само снег.

Листајући четири стотине
аборицинских језика.
И кроз одаје изгубљеног
пронесећи по неку реч
која памти. Именице
које не изговарам.

Прећутану одећу за срећу.
Потпис баштована: бочицу
крви анонимног даваоца.

На беспућа отпорну
патуљасту ружу.

ИМЕНИК

Јутро са нотесом
и раним ђурђевком
у грудима. Брише прсте
папирним салветама
на путу до школе.

И вече ће већ развити
какву такву видљивост
тела звезданих и земних
на полароидној фотографији.

Само ја немам више
ту румену вечност.
Поуздан осмех
над имеником судбина.
Драгих. Расељених.

Јуче и сутра
данас не верују
једно другом.

Са увезаним
пртљагом у себи.
На станици сам
одакле никуда
не крећем.

Као обућар
над ципелом
која се не да
поправити.

ИГЛО

Оцу Стевану

Писмо. Из давне књиге
испало. Неисцрпна твоја
слова. Кажу да долазиш.

И ево отварам
прозоре. Улице година
чистим од лишћа.

Вуче их терет жудње.
Слепи коњ. Са кишом
у срцу. Знајући пут.

Јер кћер сам твог ока.
Видиш ме у свакој даљини.
Растем. Увек кћи.

Ја игло. Земуница
од снега. Изба
од замрзнутих ружа.

Где загрљај
постојаног и трошног
могућ је. И топал.

И бол толико пута
од мене већи
непотписан
у свакоме је.

Престиже време.
Никад окончан.

ЖЕНА ОД ПЕСМЕ

МЕТАЛ И ЗВЕЗДА

Изнад прегорелог слова
светлеће рекламе
неко је сву ноћ палио
палидрвце за палидрвцем.

Све док није била
потрошена
цела кутија видљивог.

И јасни у срцу посташе
метал и звезда.

Одлука
коју ћу донети сутра.

Одложено је још негде
у меком
гудало сунчевог
инструмента.

И прозиран
на границама
Ортов облак.

Грађа за комете.
Цитати ледене пене.

Четири строфе
собе за плакање.

Откључавам им
трезоре рима
мојих богова.

У лептировим
алејама. Спремна.
Да огрејем их
дисањем.

СТАКЛЕНА ТРАВА

Спазих црвендаћа
у стакленој трави.

Скупићу његове
слогове помислих.
У стаклено звоно.
У кошуљу песме.

Требаће бистре
штипаљчице
разореном зраку.

Јер кранови стижу
без најаве. Рано.
Обијају врата
танком леду.

Износе корење.
Песак и камен.
Преокрећу речи.

И оне остају наге.
Без везног штива.
Отворених уста.

Док расту
насип и малтер.
Темељ и кућа.

За стотину
година самоће.

ПОГЛЕД

*Погледај како је зелено
ово дрво. Како се ово
створењеце у корни
са свих десет прстију
прихвата прозирности.
Како овоме човеку
добро пристаје
тканина живота.*

Подижући поглед са књиге
и одлажући наочари
мајка све чешће
чита очигледност.
Не може је се нагледати.
И мене позива да се чудим.

Ја журим: стопала су ми
у растопљеном асфалту
а вече далеко. Балконски
врт засут гужвицама папира.
Соба обрасла тајном.

Одевам се на брзину.
Метежом клима.
Уза ме повоздан
неиспавана је
моја креаторка
лавирнита. Душа.

Уз нешто соли на рани

и слане на друму
свих преступних
преломних година
можда ћу стићи до те
дословности чудесног.

Видећу небо како се
без скривања пресвлачи
у себе. И кроз несигурне
скеле пада у плаво.
Право у очи.

Оставља сценске раднике
да подесе рефлекторе.
За простор што приања
уз обичност. Као паус
на тлоцрт задатог.

Где голуб је само голуб.
Не и предсказање.

Где још увек не треба
куповати карту за далеко.

Ако располажеш погледом
у коме вредан останак
и овај је перон.

У паучини летњег сунца
овај обојен дан.

МАНСАРДА

Пишеш ми на опници
пиринча. Одговарам
на зрнцу соли.

Љубав је интегрална.
Може стати у невидљиво.
Носити је можеш
свуда. Као и глад.

Онај што управља
облаком дели
оскудну ботанику.
Јагоду у таблети.

Погонско гориво
концизних океана.
Пригушена светла.
Барке од папира.

Овде је препуно
говоре на горњим
палубама.

Овде пренасељено
јављају из баште
подземних кедрова.

Ударна вест увек
на новом слогу.
Наслови отиснути
дубоком штампом

свршетка. Око малог
уздаха. Питања
неизговореног
за вечерњим столом:

Постоји ли још нека
благо заобљена
преживела целина
епизодичности.

Мансарда.
Или предсобље нуле.
Са могућношћу
доградње.

Над вртлогом свеже
ископаног ваздуха.

Где неко јеца.
Неком гасну крила
последње самоће.

РИКША

Подрхтава тле. И космос
у окулару је заљуљан.
С небом изгребаним.
С траговима земљиних
опијата у крзну озона.

Измиче ми тачан опис
стварности. Могла би га
лако оповргнути зимска
мачка. Рани снег.
Кристал *сваровски*
на нечијем реверу.
Кућни резерват
пернатих сати.

Вршком игле могла бих
дарнути у друго срце
истине. Оне жене што
нагнута над вињетом
од шест уздаха руже
дочекује вољеног.

Погледом илузионисте.
Од којег кашике лебде.

Збуњују се просвећени
векови. Владари похлепе.
Свргнути диктатори.

Нема на њеном столу
ничега више но на моме.

А певуши. Док ја трчим
са рикшом пуном кише
предграђима бића.

Остало је у једном крају
бишвег све што је моје.
Непроцењивост која
није доспела до речи.

Не могу је напустити.
Само трчим. Путем
што се у мени ломи.

Бразготином
боје урлика.

Коју учим да говори.
Коју враћам кући.

НИТРОЛИНГВАЛ

Понекад не знам
ко је писао моју песму.

Да ли сам те танке
и заплетене линије
повукла ја.

Иако никада нисам
похађала течаје цртања.
Ни часове музике.
На којима бих можда
боље могла разумети
стабло што пева. Све те
у излог у кишу у ветар
нападале звуке.

Није ли се уместо мене
песмом позабавила
Поезија. Прогласивши ме
писаром. Или дипломатом.
Који успева да чује
и измири себе и њу.
Потпуну незамисливост
и малу ноту удоваљавања
смислу. И неком увек
сасвим личном вапају.

Како бих иначе могла
објаснити ту моћ да са груди
незнатно бар одигнем

камен стварности.

А да све остане иста
горка со. Прштава.
А опет различита.

Она је одгајила дизаче
терета. Поглед кроз
трепавице. И моје речи.

Ја сам над бистрим
млазом чистила ротквице.
У ходу скупљала листове
калифорнијског храста.
Поравнавала јастук
на који у суседству
спустила се болест.

Била у публици. Ћутала.
Док су се сукобљавали
језици. Изворници и преводи.
Чинећи ме узнемиреном.
Жељном те распукле
воћке говора. И тако живом.

Док губила сам ритам.
И изнова га задобијала.
Забрављала. И памтила.

Као кад под непца
ставиш малу белу пастилу.
Нитролингвал.

И растопиш дисање.

КРАЉЕВСКА БРОНЗА

Излазимо са изложбе
бруја. Звона њишу се.
Још од династије цврчака
и змаја. Још од епоха
блиставе бронзе.

Из бременитих ћупова
и поклопаца што свирају
из ере свилених назувака
и сребрних наушница
из неба у словима
од летећих риба
кустоси деле
вечност на трен.

У кафеу преко пута
зидови емитују пејзаже.

Наручујеш нам колачић
у облику диска.
Са усана на усне
прносиш ми
музичко иверје.

Напољу електронске
мачете шибају. Етар
гине за последњу вест.
Климу срећне валуте.

Момци на углу шире веру
у бешумне рачунаре

за претварање пустих
грана у вечити бор.

У каменолому
негде по страни тајно
ломи се последњи
одрживи говор.

Дечаци посећују
опасна места.
Скупљају грумење.
Последње узорке
узајамности.

Судбину песника.
На разбијеном прозору.
У течном времену.

ЈУВЕЛИР

Закопчај капут.

Стави капу.

Гласови путују
за одјеком
дечјег врта.
Дубока младост
стаклених башти.

Где знам и ја
развезати чвор
раној свили.
Скинути за њу
птице са прстију.

А да та дворишта
и нису моја.

Пред одшкринутим
вратима срца ми је
непопустљив снег.

Мислим на набавке:
зимзелену грану
што загриће хумке.
У коначно доба
мог недостајања.

Стрпљиво је моје
наследство. Сипи.
Без наследника.

Као шљунак у грлу.
У јувелирници
једне једине сузе.

Где брусим нему
титанијумску перлу.

Што покреће
ветрењаче крви.
Укрштене речи
времена
у ноћним костима.

Ватромет за никог.

ПРАЗНИК

Увек бејах та
што додавала је боју
вину. Акценат говору.
Незалечива појачана
нота у понуди слова
за славља. И кајања.

Поведох мајку
до гламурозног угла.
Где је продавачица
лебдела у шминци
долазећег доба.
И више пута искрено
залазила иза завеса.
Тражећи пригодну
реплику и ципелицу
тако маленог броја.

Коју је мајка потом
одмеравала у крилу.
Преплашена даљином
коју у том папирном
чуну ваља прећи.

На путу кући.

И на оном другом.
О којем не рече ни речи.

Међу украсним облацима.
Прве вечери празника.

МАКАЗЕ

Срби Митровићу (1931-2007)

Удес је био на одмору.
Почивао читав трен
у капи алоје. У спирали
љубавне реченице
посуте маком.

И ево га ободреног.
Вози се на тобогану
покретне прашине.

Једри у мрљама
испарења. Завирује
у излог бербернице.
У наочари
читача новина.

Види бубамару
на пешачком прелазу.
Трун у оку капетана
друмске пловидбе.

Учен је и покретан.

Нишани кроз камен
зидове и стакло.
Зна где срце
и дамар притаје се.
Као скрушени срушени

бог. Врабац потопљен
кишним акварелом.

Кад спусти се самоћа.
И на чистину изађе
посланик празнине.

Као писмо са екрана
на екран послато
у двадесет сати педесет
минута четрдесет седам
секунди. Што каже: *Ево
две од наших фотографија.*
Видимо се сутра.

А данас-сутра већ је
сутра-јуче. Облак
који деца воде
на танком концу.

Цветњак у зраку.
Који покушавам дотаћи.

Рукама што расту.

И тако хитро постају
маказе за руже.

АКО У РУКАМА

Ако у рукама немаш ништа
лако можеш обликовати
празнину. Покретима
замислити струк и бок.
Дати тело чулној фантазији.
И слепим речима молитве
обрис девице у лову.

Прстију приљубљених
уз усне можеш осетити
оргуље океана. Њихање
пагоде и торња. Галоп
звери кроз пусто прстење.

Раширених скутова можеш се
окренути у месту. Оборити
билборд на коме је нацртана
љубав. Проћи кроз плакат.
Завештати себе успутном
граду. Бити легат. Видео-запис.
Део пејзажа шибан ветром.

Носач свог текста.

С уплахиреном
ружом коментара
што свуда се представља
као твоје срце.

Које не разумеш увек.
Јер одувек те превазилази.

Понекад хранитељка
у грудној пећини.
Понекад грабљивац
на ноћној калдрми.
Мајстор за искошене снове.
Случај рама који бежи.

Док купују се имена
сазвежђа и планете
у малом фишеку.
У празној шаци можеш
за тренутак задржати
прамен. Гранчицу.
Руку. Вижљаст живот.

Колонијом легионара
пореклом из кртих додира
населити мртво дебло.
Кућиште рачунара.

Зауставити последњи воз.
Дотаћи ноћ једне звезде.

Ушмркнути вирус поезије.

ТРГ ТРНА

Тако журно
отпија ме рубин
згуснуте чаше града.

Сјај покретних ноћи
на длану. Продужени
пикник несанице.
Кокице. Хорне.

Уморни однекуд
у висинама свеци.
Са малим антенама
вечности на длану.

А свакога минута
обруши се лавина.
Обудовели лабуд.

Откажу кочнице.
Рђави компромиси.
Голуб са статуом
победника под крилом.

Les Fleurs du mal.
Етикета ситних сати
говорних распрскивача.
Нагло изазваног пролећа.

Парфем века у кошуљи
дана. Као врисак витак.
Шуморан као рана.

На тргу трна.

Где једино за тобом
шкрипућу белине
моја ружо.

Иза свих твојих лица
слатки слатки снег.

ПРОВАЛНИК

Некада мој беше
простор. И свака
позорница дубоко
иза сцене
била је моја.

Јездих улицама.
На снажном мотору
вреве. Спрингстин
у стакленим
чизмама. Свирач
на гитарама трава.

Галерије беху отворене.
На ушћима никад
двапут једнако
угледаних река.

Одлазих на гола острва.
Као у мали кућни
врт с кипарусима.

Пуна зрачне музике.

Са цветом капра у коси.
Са звиждуком од осам
бофора истуреним пред
камен. И ударе мора.

Пешачих заустелим
местима. Без дућана.

Са прозорима што вероваху
на први поглед. Окренути
драмолетима обичности.

Каткад боса. Каткад
у сандалама апостола.

Истим блискостима
унапред сада
најављујем долазак.

А оклева чувар ноћног
замка. Уграђен
у капијама. Углађен.
У униформи тастатура.

Тумач шифре.
Преговарач.

Блиндирана реч.
Пред којом куцам.

Ја ситни провалник
празнине. Жедан.
Под маском путне
прашине. Неучитан.

На прагу погођен.
Ласеру непознат.

НОЋНИ ЛЕТ

Бирам напокон
ноћни лет.

Нигде околo не вијоре
магле. Не шкрипи
лажна утеха сазвежђа.
И небо је у пролазу.
Тек влажни капут.

Доле гола планета игре.
Где и превозници
душа траже готовину.
Чекирану карту.
Новчић или два.
А хазардери од орбите
начине коцку.
Под капицом жира
одлучују на којој
обали посекине
живот ће умрети.

Кап сам мрака.
Кашичица што пада.
Тешка и обла.
Једва дохватљива
у дубинама.

Ослоњена на руку
која трне. Гледам
кроз божије прозоре.

Где покрет завесе
од простог платна
открива љуљашке.
Прозрачне зидове.

Ликове предака.
Свих који су ме
волећи се волели.

Неко ми оставља
њихове портрете
као отисак прста
на покорици ваздуха.
Што цвокоће у зимској
башти нестајања.

На неравнинама
висинских друмова.

Оклизнем ли се
у себи несмотрено
изгубићу их све. До
оног најдаљег. Првог.

Што као смрзлу
трепавицу у оку
ове турбо комете
има још само мене.

ШТА САМ РАДИЛА

Свуда са собом
водила сам
своје привиде.

Носили су моје ципеле.
Јели из моје зделе.
Спуштали своја љупка
кљупка на моје крило.

Оштрим звиждуком
очију каткад ме
изводили у отворен
космос. Ван света.

Да умиремо
за сва та кратка
светла и брзе музе.

Да лижемо погледом
снежне врхове. Купе
свемирских Урала.
Чије барице на тлу
планете понекад
у сањиво и врело подне
испије голуб.

Уписивала сам их
у високе школе.
У дубоке страсти.
Учила их језицима
других бића. Лудилу.

Листала за њих
нерастумачљиве
приручнике
нежности и бола.

Усавршавала их
у начинима дисања.
Калиграфији. Блистању
коже. Молитвама
свему клонулом.

Да бљесну.
Као неисплакан бакар.
Кад стигну на самит
мртвих ружа.

Иза окретних врата.
Где из пуног сјаја
заувек се откотрља
дугме царских ноћи.

Да шкрипну.
Као фибула.
Кад склопи се.

И наслеђем свог
рањивог дара веже
две усамљене
грудвице.
Пусте земље.

КИША ПРОТИВ ВЕТРА

Раши Ливади (1948-2007)

Такав је био тај дан
у Београду. Токију.
Хамбургу. Земуну.

Новембарска
свеска у повоју.

Киша против ветра.
Упорни кендо борци
чије притке одјекују
по крову аутобуса
упирући врхове
у дубоку свест.

Вијуге спорих
светиљки на мосту.

Заводљиви глагол
града у недосежном
инфинитиву. Прећи.
Прелазити. Остати
овде. И бити тамо.
Трансцендирати.

Али на самом Прелазу
да ли је лака земља
песнику. Што и иначе

личан је и *на ти*
са сваким ровом.
Земном зверком.
Кртица у замку
од папира. Ронилац.
И орач непобедивог.
Окружен златним
отпацама вечности.

Што ходао је вазда
по неком пробраном
облаку. Опрезно.
У кућним папучама.
Болничком огртачу.
Свечаној одори.
Босим молитвама.

Хранио се латицама
неба. Небом писао.
Дуго боловао
од неба у плућима.
Од неба умро.

И опет доследно жив
опловио планету.
Од Иберије до Индије
од Африке до Скитије
премерио летећу
тамницу. Карантин.

Узео перо мајстора
певача. И отписао Козми
Индопловцу: Збиља.

Земља је као и мој
Землин. Сва од земље.

Сандук огромних размера
на чијем дну су мора
и копна. А брда су зидови
на све четири стране.

Збиља. И капак тог
Сандука ту је. Небо.

Земун, 8. новембар 2007.

КОЊИЦИ

Оно што држи
наш свет не видимо.

Тек објективи
огромних моћи
увећања осветле
под водом
лелујне кости корала.

И грм срме.

Где саздају дом
морски коњици.
Изданак рада
мајстора филиграна.

Са игленом капљом
крви у оку.
И телашцима
од труна облака.
Кога ни сами
никада нису видели.

Сем у огледалу
својих морских душа.

Кад окренути
један другоме
као два профила
исте медаље

на први сев јутра
раздвоје се.

И начине сваки свој
наклон странама
истока. И запада.

И једно другом.

Животу светлости.

У летећим тврђавама.
И хируршким
кончићима. У нама.

ПЛАВИ СНЕГ

Попушта и овај мост
од сувог лишћа.
Улица је непреводива.

Доле су коцке на срећу.
Горе блокови сајбер
формата. Дисати је
лако. И неподношљиво.

Све вредно што носиш
са собом у себи дрхти.
Душа пиле.
У електричном јајету.
Самоћа.
Јасно насликан
акт изнутра.

И посвуда опет мораш
нагим грлом. Покретом
викиншких бродова којим
дивље патке секу лед.

Док светлосна музика
хода над тобом уз реку.

Приноси храну ваздуха.
Притиска меке типке
за твоју песму без гласа.

Фотографише сјај на лицу
доброте. Шапуће:
овуда овуда проћи.

И град као крило облака
на твојим је раменима.

Док бацајујеш перје
косе. И лаган сасвим
у стакалца светлости
вејеш. Свој плави снег.

ВАТРЕ, ЗАНАТИ

Власник сам путних ковчега
оних који не путују.

Лемури ме обавијају
каишевима неиспаване ватре.

Лагани. У лету ми говоре
Мораш понети све ове
дане од камена.

И зверчице с тугом гајене
говоре *Широм отвори очи.*

Капи међу трепавицама
повољна су бистрина.

Међу кипарусима
и занатима.

Кишна форма музике.

ПУТУЈУЋИ, КИШНИ

Путујући инферно носи ме
кишни мој анђеле.

Посвуда клисуре
недовршених авенија.

Сајберкафеи зањихани
кашњењем сребра.

Мали трг.

И окна у која удара руком
пред решетком слепих
сати непознато дете.

БАРИЦЕ, ПИСМО

Шта губим на улицама.
Док хитам. Шта ли љубим.

Барице прескочене
међу секундама
у којима неће нас бити.

Окрзнуту вечност.
Варку светиљчице.

Перо из јата.

Лабудово писмо
трансценденције.

СНИМАК ТИШИНЕ

Задобити нешто. Из кутијице
за заборав шминке.

Узети јасну боју што пришива
комадић уз комадић
архаичног расула.

Насмешити се.
Пред апаратима
за снимак тишине.

Трчећи опет
под громовима.

За писмом што тако
близу је да додирује.

Тако далеко
да разуме.

ЖИВОТ, СЛИЧИЦЕ

Ту сам за маленим
столом. Гостим се
обедом од једног цвета.

Крај постеље су ми
невидљиве ципеле и одело.

Молим се нечујним словима.
Сличицама из живота.
Тремором љубави.

ТРАЈЕКТ, ЈЕДРО

И ово би могао бити почетак
довикујем покретачу
обалског карусела.

Ако сустигнем трајект од сребра.
Једро метафоре на пучини.

Језичак. Језик. Љубав два копна.

Међу облацима
пластичних кеса и балона.

Ако угледам престоницу.
У барханима. Међу
потопљеним добошима.
Што се не чују. У бележници.
У пешчаном писму времена.

УЖАД, ГОРИВО

Стрепим. Не знајући
ко је изумитељ. Ко
залутало дете снова.

Од истих смо чиновна.
Од исте грађе.

Двоје нас је.
У везивању ужади.
Дотурању горива.

Дувању у малене
и хладне искре празнине.

ЈАСНОСТ

На жалу је непознати.
Добацује поруке неком.

Као поткову у игри
потковама.

У густом зраку.
Не види ме.
Иако неприкривена
у затону сам.

Распукли облутак.
Црнина у телу облутка.

Јасна у дану.
Попут ноћне сузе.

ПУТЕЉАК, ПУТ

А небо где је
пита анђео мог сна.

Спроводим га кроз свеже
зидине Азура.

До ноћи пут је дуг
кажем. Јер избројах.

На свакој секунди
врећицу песка. Ноктом
невидљивог распорену.

РУБИНИ, АКВАРИЈУМ

Рубини су у прозирним
анђеоским трбушчићима.

Акваријум са пламеним
рибицама. А губитак
с мог стабла незнатан:

Тек један четвртак.

Којим изнова храњена је
ноћ моје душе.

ИМЕНА, ЗАЛАЗАК

Спавам
на осетљивом дну.

Облак сам песка
који при заласку
сачинише имена света.

ПОЛУТАР, САН

Сенка у пуном сјају.
Полутар крвног зрна
пешчане реке.

Љуљашка и сунцобран.

Уз које тихо можеш
однеговати случај.

Што у срећан трен заобли се.
Да заспи у њему дете.

КОСА, УСПРАВНА

Звала си пита ме
биће мојих фикција.

Грли ме рукама фикционара.
У вино ми труни алпаку
и месечево цвеће.

Могу чути сваки корак
невидљивог. Знати
да нераздвојни смо.

Као чуђење и само чудо
од којих потиче језик
на коме спавам.

Док не пробудим се
окована важностима.

У матичним књигама.
Коса и усправна.
Киша времена.

ШТО ЈЕСИ

Узима ми рукописе.

И враћа ми их.

Запоседа ме

неримованим

узајамностима.

Од којих настајем.

Говори исто што и ја

опијена сенкама

цветова: *Све си ми.*

Што јеси. И што ниси ти си.

Сва чар. Сва лаж.

Немогуће.

ТРАГОВИ, ЛАТИЦЕ

А дете је испред
мене. Замишљено.
Док га и сама
замишљам.

Нема имена.
Само је дете.

Ходе жалом.
Остављајући
за собом трагове.
Као латице.

Не брини.
Учини ми се говори
некоме кога не видим.
А могла бих бити ја.

Образ пошкропе
капље добрих речи.

Са прага дома света
из пукотина без уздаха
и крика сипи већ сутра.

Загрће ме сигурну
међу барханима.

Жену од песка.

Коју брисао је
вајао је дашак мог даха.

Дечак од песме.

**СТРАСНА ВЕЈАВИЦА
ИЗМЕЋУ СПОЉАШЊИХ
И УНУТРАШЊИХ
ГРАНИЦА**

Поговор

НОВЕ ПЕСМЕ

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић рођена је 1946. у Сенти, градићу на Тиси, на северу Војводине, где је завршила први разред основне школе. Школовање наставила у Београду, у осмогодишњој школи „Вук Караџић” и Другој београдској гимназији.

Дипломирала је 1970, а магистрирала 1973. на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Магистарски рад, посвећен једном од најзначајнијих српских песника Момчилу Настасијевићу објавила је у форми есеја у едицији *Аргус*, београдске издавачке куће „Вук Караџић”, 1976.

Прву песничку књигу објавила је у колекцији „Прва књига” („Матица српска”, Нови Сад, 1966), а од тада је публиковала седамнаест песничких збирки. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Гостовала на фестивалима поезије: Струшке вечери поезије (Македонија), Пушкинови дани поезије (Русија), Трг песника, Будва (Црна Гора). Учествовала у раду Књижевне колоније у Сићеву (1994), у Међународној књижевној колонији у Чортановцима (2008), заступљена у тематским и другим зборницима. Песме су јој превођене на немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, руски, белоруски, италијански, пољски и словеначки.

Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Као уредник („Народна књига” у Београду) креирала неколико колекција књига савремене књижевности, сабрана и изабрана дела значајних светских аутора (*Дела Марине Цветајеве*, 1990; едиција *Alpha Lyrae* посвећена је најзначајнијим именима модерне светске поезије (Х. Л. Борхес, Филип Ларкин, Силвија Плат, Чеслав Милош, Јанис Рицос, Х. М. Енценсбергер, Тадеуш Ружевиц, Јосиф

Бродски, Вислава Шимборска, Адам Загајевски, Чарлс Симић и други).

Добитник је Бранкове награде" (1966) и награде „Ђура Јакшић" (1993) за поезију; награде „Исидора Секулић" за есејистику (1976); награде „Милан Богдановић" за књижевну критику (1996). За књижевни и културни допринос награђена је плакетом родног града (1968) и Плакетом града Београда (1984).

Данас је слободни уметник. Посвећена интензивном читању: река, градова, људи, књига, уверена да је читање основ писања. Њени есеји о домаћој и светској литератури, емитовани на таласима Радио Београда (Други програм), сакупљени су у три „Књиге читања", објављене у Београду 1994, 1997, 2001.

Књигу есеја о савременим српским песницима *Божанство песме* објавила је београдска „Просвета" 1999. године. Књига *Свирач на влати траве* („Агора", 2006) се бави поезијом Десимира Благојевића, Милоша Црњанског, Васка Попе, Србе Митровића, Мирољуба Тодоровића и Николе Вујчића.

Писање непосредно поистовећује са трагањем за „спојеним судовима живота и поезије", не само кроз песнички израз, већ и посебну форму *микроесеја*, чија се структура и интонација усредсређују на песничка открићења (па и поетску одбрану) феномена свакидашњег живљења и максимално редукован прозни израз, из чега је настала ауторки својствена форма *лирског есеја*. Књига *Кутија за месечину*, писана у овом духу, објављена је 2003. у Књижевној општини Вршац.

Живи у Земуну, са друге стране београдског Ушћа, где Сава и Дунав исто тако, али из нешто другачије перспективе, оцртавају повест река и видика, мир пејзажа и ритмове урбане културе, дрхтећи над водама – попут игле компаса, уперене на све стране древног и савременог света – или пак налик перу речног галеба, заривеном у речник природе и језика.

Књиге поезије:

- Вратио се Волођа*. Са фотографијама Стевана Крагујевића. Едиција „Прва књига”. Матица српска, Нови Сад, 1966.
- Несан*. Са графичким прилозима Лазара Вујаклије. Багдала, Крушевац, 1973.
- Студ*. Нолит, Београд, 1978.
- Самица*. Просвета, Београд, 1986.
- Осмејак омчице*. КОВ, Вршац, 1993.
- Дивљи булевар*. Рад, Београд, 1993.
- Мушка срма*. Српска књижевна задруга, Београд, 1993.
- Душа трна*. Са цртежима Михаила Ђоковића Тикала. Просвета, Ниш, 1995.
- Осмејак под стражом*. КОВ, Вршац, 1995.
- Аутопортрет, са крилом*. Просвета, Београд, 1996.
- Словочувар и словочуварка*. Просвета, Београд, 1998.
- Пејзажи невидљивог*. КОВ, Вршац, 2001.
- Године, песме*. Едиција „Повеља”. Библиотека „Стефан Првовенчани”, Краљево, 2002.
- Писмо на кожи*. Рад, Београд, 2002.
- Њутнов дремеж*. Књижевно друштво „Свети Сава”, Београдска мануфактура снова, Београд, 2004.
- Жена од песме*. КОВ, Вршац, 2006.
- Плави снег*. КОВ, Вршац, 2008.

САДРЖАЈ

РАНЕ ПЕСМЕ

(1966 – 1986)	5
НЕМИРИ	5
УДВОЈЕ.....	6
ВРАТИО СЕ ВОЛОЂА	7
ОБИЧНИМ РЕЧИМА.....	9
НЕСАН.....	10
СЛИКА	11
БЕЛИНЕ	12
ВЕЧЕРЊАЧА	13
ПОВУЋИ ЛИНИЈУ	14
ШПАНСКА ЧИЗМА	15
ПОЛАЗАК	17
ГЛИНЕНИ ГОЛУБ.....	18

ДИВЉИ БУЛЕВАР

(1993)	19
ТРОЗУБАЦ ГРАД.....	19
УГАО ПАЛМОТИЂЕВЕ /МИТ ОКОМИТО	20
ПЛАТО.....	22
ДИВЉИ БУЛЕВАР.....	23
КЋЕРИ КРАСОТИЦЕ.....	24
МАЈКА, ПРИЗОР ИЗБЛИЗА.....	25
МАРИНА	27
КОШУЉА СРЕЋНОГ СТОЛЕЂА	29
ОЧЕВИДАЦ.....	31
ПЕСНИК У ШЕТЊИ.....	33
ПРОЗОР ЧИТАОНИЦЕ.....	35

МУШКА СРМА

(1993)	38
У ЗБОРАНОЈ ЗЕМНОЈ ШАЦИ	38
РАСТАНАК СВЕТА	40
(Будим се једна)	40
КАПЉАНИК	41
(Свлачим бадем-тело)	41
(Уза ме хода)	41
МЕСЕЧЕВЕ СТРЕЛЕ	43
(Гледах где обараху)	43
(Што дању)	43
(Само ова секунда)	44
(Сребром у тами)	44
(Верени су само)	45
(Кад кажем Приђи)	45
МУШКА СРМА	47

ОСМЕЈАК ОМЧИЦЕ

(1993)	49
(Прогутани)	49
(Нема тамнице)	49
(Заиграће кључарка)	49
(Кључ светом ходи)	50
(Хлеб од рузмарина)	50
(Што видно је)	51
(Мекост у мекост)	51
(Склопи капке)	52
(Не растави)	52
(Златна јабука)	52
(У тестеру)	53
(Тврду реч)	53
(Усни кључ)	54
(Господска је)	54
(Пужево писмо)	54

(Лежај)	55
(Скидаш сандале)	55
(Дан и име рођења)	56

ДУША ТРНА

(1995)	57
ШУМСКИ ДОРУЧАК	57
(Дуг предуг)	57
(Ланци љутића)	57
(Оштар је вид)	58
(Ветар ми доноси)	58
ДУША ТРНА	59
(У кавезу сам)	59
(Гле грдна грма)	59
(Шта ће тај бог)	60
(Обрглисмо се)	60
(Вихорна наша)	61
(Из дивљих седала)	61
(Жубор)	61
(Камен уз камен)	62
(Лист сам у ноћном илу)	62
ПРСТЕН ОД ТРАВА	64
(Сурвао се)	64
(Град облака)	64
(Неколико дана)	64
(Један човек вранац)	65
(Понекад иза застора)	65
(Погне се нада мнош)	66
(Са врапчијим цвркутом)	66
(Камени предак)	67
(Изгревање светлости)	68

ОСМЕЈАК ПОД СТРАЖОМ

(1995)	69
------------------	----

(Нализах се пропасти).....	69
(Из костију ишетала).....	69
(И срма у изгонству је).....	70
(Суза ума).....	70
(Вртешко снежна).....	71
(Јер слап свог рушења).....	71
(Минђушице).....	72
(И лептир-копча сам).....	73
(Тек дамар).....	73
(Нишани пушкарко).....	74
(Јер не примих се).....	75

АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ

(1996).....	76
ПАНОНИЈА.....	76
ОКУПАНИ БОГ.....	78
ДЕЧИЈИ ОБЕД.....	80
СТРАСНА ВЕЈАВИЦА.....	81
МАЛА ПЕСМА.....	83
ПЕСНИК ИЗ ПРИКРАЈКА мотри ЗАДУЖБИНУ.....	85
ПОШТАНСКО САНДУЧЕ /ЧИКА ЉУБИНА 6.....	87
ПЛАВО ЗВОНЦЕ.....	89
НЕБО.....	90
ПИСМО ИЗ БОИНГА 737.....	92
КАП.....	95
ОБЛУТАК.....	96
ФЛАУТА.....	97
АУТОПОРТРЕТ, СА КРИЛОМ.....	98
ОПЕРВАЖЕНО МРАЗОМ.....	99

СЛОВОЧУВАР И СЛОВОЧУВАРКА

(1998).....	101
-------------	-----

ПЕЈЗАЖИ НЕВИДЉИВОГ

(2001)	112
НОЋНИ КОСАЧ	112

ГОДИНЕ, ПЕСМЕ

(2002)	122
У КОЛЕНА ЖДРАЛА	122
НОЋ НА ЖИЦИ	124
ТАЧНОСТ	126
ЗЕЛЕНИ СНЕГ	128
САКУПЉАЈУЋИ ЦИТАТЕ ЗИМЕ	129
У ГЛАВНОЈ УЛИЦИ	131
НА КАРТАМА НЕВИДЉИВО	132
МАЛИ ЗАНАТИ	133
ОДИСЕЈ МЕЂУ СТУПОВИМА	135
ИНЦИДЕНТ, РУЖА	137
КАЗАНОВИНА ВЕЧЕРА	139
МЕРАЧ ПЕСКА	141
ИЗ ЖИВОТА	143
ГОДИНЕ, ПЕСМЕ	144
ОПСЕДНУТИ ГРАД	145
ШИНЕ	147

ПИСМО НА КОЖИ

(2002)	149
(Ти мала бела ружо)	149
(Док ово записујем)	150
(Долази ми стабло)	151
(Мајстор си ти што свлачиш овај грм)	152
(Заобилазим продавницу)	153
(Ова жена)	154
(Господин тај и тај)	156
(Човек по имену Ристовић)	157
(Спусти ту сребрну кашичицу)	158

(Станујемо у ватри)	159
(Не зови ме из даљине)	160
(Не шаљи ми пријатељска писма)	161
(Не куцај Не звони)	162
(Квадрофоничне справе)	163
(Добро је)	164
(Блиска добима сјаја у очају)	165
(Звечарка је на небу)	167
(Причају да ће мрак)	168
(Не лови ме)	169
(Размичем сва своја мала)	170
(Бити никад хвањен)	171
(Не могу те пренети)	172

ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ

(2004)	173
ШУМ ЛАВИРИНТА	173
ПОЛАРНА	175
ЋУТКЕ, ПРИ ДНУ	177
НИКО	178
КРОЗ ОБЛИКЕ ТРЧЕЋИ	180
ОЧНО ДНО	181
ЈАКОВЉЕВА ШКОЉКА	182
РАВНОТЕЖА ВАТРЕ	183
ВИЛАНЕЛА	184
ЦИПЕЛЕ	185
МАГИЧНО ОКО	186
ЊУТНОВ ДРЕМЕЖ	187
ТО ШТО ЈОШ НЕ ПОМЕНУХ РИБЕ	189
У ПЕТ	190
КАМПАНИЛА	192
ВИТРАЖ	193
ТЕСТАМЕНТ	194

ЖЕНА ОД ПЕСМЕ

(2006)	195
НОЋНИ ЛЕПТИР	195
ДВА МИНУТА РУЖЕ	196
ТРЕЗОР	197
РАЗГОВОР	199
ЧУН	201
ЛЕКТИРЕ	202
ПСИЋИ	204
ОТИСАК	206
РУЧНИ КОФЕР	208
МАЊЕ ОД ЈЕДНОГ	210
ХЛАДНА ГОЛУБИЦА	212
АРУНДАТИ	213
INDIAN SUMMER	215
СТАНИЦА ДЕЛФИ	217
ПОТПИС	218
ИМЕНИК	220
ИГЛО	221

ПЛАВИ СНЕГ

(2008)	223
МЕТАЛ И ЗВЕЗДА	223
СТАКЛЕНА ТРАВА	225
ПОГЛЕД	226
МАНСАРДА	228
РИКША	230
НИТРОЛИНГВАЛ	232
КРАЉЕВСКА БРОНЗА	234
ЈУВЕЛИР	236
ПРАЗНИК	238
МАКАЗЕ	239
АКО У РУКАМА	241
ТРГ ТРНА	243

ПРОВАЛНИК	245
НОЋНИ ЛЕТ	247
ШТА САМ РАДИЛА	249
КИША ПРОТИВ ВЕТРА	251
КОЊИЦИ	254
ПЛАВИ СНЕГ	256

НОВЕ ПЕСМЕ

.....	258
ВАТРЕ, ЗАНАТИ	258
ПУТУЈУЋИ, КИШНИ	259
БАРИЦЕ, ПИСМО	260
СНИМАК ТИШИНЕ	261
ЖИВОТ, СЛИЧИЦЕ	262
ТРАЈЕКТ, ЈЕДРО	263
УЖАД, ГОРИВО	264
ЈАСНОСТ	265
ПУТЕЉАК, ПУТ	266
РУБИНИ, АКВАРИЈУМ	267
ИМЕНА, ЗАЛАЗАК	268
ПОЛУТАР, САН	269
КОСА, УСПРАВНА	270
ШТО ЈЕСИ	271
ТРАГОВИ, ЛАТИЦЕ	272
страсна Вејавица између спољашњих и унутрашњих граница	274
БЕЛЕШКА О ПЕСНИКИЊИ	275

Тања Крагујевић
СТАКЛЕНА ТРАВА

Прво издање
2008.

Главни уредник
Ненад Шапоња

Рецензент
Ана Ристовић

Лектура
Вук Драговић

Коректура
Марија Мејић

Припрема за штампу
Саша Пешић

Пласман
Књижара АГОРА
тел.023-526-738; 063-578-822

Издавач
АГОРА
Зрењанин, Коче Коларова 12 А
e-mail: agora@ptt.rs; www.agora-books.co.rs

За издавача
Драгослава Живков Шапоња

Штампа
Будућност, Нови Сад, Шумадијска 12

Објављивање књиге помогао је Секретаријат за културу АП Војводине

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-32

КРАГУЈЕВИЋ, Тања

СТАКЛЕНА ТРАВА / Тања Крагујевић. - Зрењанин : Агора, 2008
(Нови Сад : Будућност). - 286 стр. ; 17 см. - (Библиотека "Аријел" ;
књ.1)

Тираж 500. - Стр.171: Страсна вејавица између
спољашњих и унутрашњих граница / Ненад Шапоња - Стр.157:
Белешка о писцу стр. 176

ISBN 978-86-84599-83-6

COBISS.SR-ID 232528391